

Published by Triglav Club Limited
FOR SLOVENIANS IN AUSTRALIA

YEAR/LETO 8

FEBRUAR — 1978

No./ŠTEV. 31

O SLOVENCIH IN SLOVENSTVU

razmišljanje s poti po Avstraliji

Prav gotovo: neka notranja radovodnost me žene, da si tudi sam v sebi skušam odgororiti, kaj sem v Avstraliji v resnici videl, spoznal, občutil. Točneje: kakšni so moji vtisi z obiskov po slovenskih društvih, kaj se mi je najbolj dojmilo med številnimi pogovori s tem in onim izseljencem, ki mi je v nekaj stavkih razkril svojo intimno usodo, a si njegovega imena in obraza v množici drugih nisem utegnil zapomniti.

V Avstraliji sem tokrat prvič in prvi vtisi so zmerom varljivi in pogostokrat površni: vidiš, kar ti drugi pokažejo, marsikaj, s čimer se srečuješ, je obteženo s sinimi čustvi drugih, tako da je večkrat potreben nemajhen napor, da se v tem svetu "prvih vtisov" ne zgubiš.

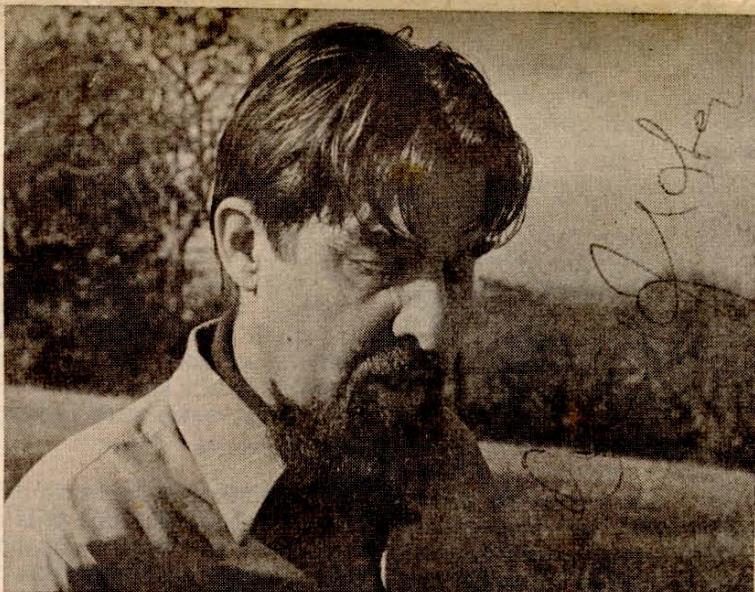
Na javnih prireditvah po društih, po slovenskih klubih sem govoril o Župančiču, Prešernu, o podobi in vrednosti slovenske kulture v preteklosti in danes, toda sleherno razmišljanje se mi je sproti prevešalo v misel in skrb o slovenstvu, v skupno tehtanje z občinstvom, kakšna je pravzaprav naša narodna zavest med ljudmi in v krajih, kjer je najtrdnejša vez z matično deželo, z matičnim narodom bolj spomin na otroštvo, na mladost, na stare, tudi spomin, ki ni samo nežnost, ampak tudi grenkoba, zama, včasih tudi kaj hujšega.

Pa vendar: nekaj najbolj živega, najbolj skupnega, kar vse te ljudi, izseljence, veže v novo skupnost, privablja v društva in klube, je domovina rojstva, otroštva, mladosti, ki jo vsak nosi v sebi kot nekaj, kar ti po najbolj naravnih zakonih pripada in čemur pripadaš tudi ti. To je prav gotovo predvsem čustven, ne zmerom razložljiv odnos, je lahko ljubezen in je lahko sovraštvo, kot med moškim in žensko, kot v medsebojnih odnosih v družini.

To, se mi zdi, je tisto, kar se mi je najbolj dojmilo v teh treh tednih, ki sem jih preživel med Slovenci v Avstraliji. Da ne bi bilo nesporazumov: neposredno sem doživil sam toplino, samo najnežnejša čustva avstralskih Slovencev do domovine svojega matičnega naroda, do domovine staršev in svojega otroštva, ven-

dar sem v teh nekaj tednih spoznaval tudi sovraštvo do te domovine v sedanji podobi, v njenem sedanjem prizadevanju, da se ohrami in utri v družbi evropskih narodov v zadnji četrtini dvajsetega stoletja, ki je vsemu svetu prineslo in še prinaša tako velike sprembe, tudi dragocene, stoletja sanjane, da se zmedeni sprašujemo, kje smo, kaj in kam hočemo, v kakšne smeri se nam odpirajo poti, ki jih je vredno ubrati, povezati z njimi svojo osebno in narodovo usodo.

in v novejšem času, ponesli in raznesli številni izseljeni po vsem svetu in ga na svoji največkrat mukotrpni poti sproti, vsak zase, spreminali, poglabljali in plitvili, plemenitili in maličili, kajti vsak je vanj vtisnil svojo osebno usodo. Te usode pa so različne. In te dni se globlje kot kadarkoli doslej sprašujem: Sem kot pisatelj dovolj močan, da bi vsako teh usod, ko se z njo srečam, tudi resnično razumel, bil ne pravičen in tako globlje dojel tudi slovenstvo samo, ki nas vse

Pesnik Ciril Zlobec.

Zavedam se: tu, v Avstraliji, sem samo popotnik, poslušam, opazujem, čustvujem bolj s srci drugih kot s svojim, doma, v Sloveniji, občutim in živim vse vspone in padce svojega naroda, kot pisatelj, pesnik in kulturni delavec se s pisano in govorjeno besedo bojujem, da bi bilo več vzponov kot padcev, čeprav se v slehernem življenju, tudi narodnem, družbenem, neprestano prepletajo, drug drugega pogojujojo. Toda: ne glede na to naravo mojega "popotništva" po Avstraliji in življenjske zakoreninjenosti doma, čutim, da je vsaj delček mene tudi tu, na tem kontinentu, med slovenskimi izseljeni, kajti slovenstvo, ki mu kot pisatelj še posebej pripadam, je širok pojem in so ga od doma, v preteklosti

tako zaposluje, obseda, muči, a tudi dviga, krepi in daje smisel marsikateremu našemu početju?

Naj bom še tako strog do sebe: do marsičesa, kar težkega in bričkega doživljajo avstralski Slovenci, nisem in ne morem biti neobčutljiv. Ta občutek povezanosti, neke posebno soodvisnosti, mi daje pogum, da razmišljam tudi o stvareh, ki bi jih kot gost morda moral spregledati. Domala v slehernem avstralskem Slovencu, tako delavcu kot izobražencu, je vsak trenutek dovolj prostora, da se v njem neutesnjeno sprehaja vsakršna misel, lepa in grda, o Sloveniji, o njeni podobi, poteh in razvoju, celo o narodni in državni zastavi.

Vem: dotikam se stvari, ki so med Slovenci v Avstraliji zelo ob-

R

Letos praznujemo
ŽUPANČIČEVO
LETO
ker je stota
obletnica njegovega
rojstva
*23. jan., 1878

čutljive, pogostoma pa tudi nera-zumljivo zapletene in — z evropskega stalisca — nemalokrat tudi smešne. Res je: kot narod imamo Slovenci za seboj častiljivo starost, kot državotvorni narod pa smo zelo mladi. Nekateri v Avstraliji živeči Slovenci te državnosti nikoli niso doživeli, je ne poznajo ali ne želijo spoznati, za-to se kar naprej sprašujejo o njej, tehtajo, če je prava, nekateri pa se obnašajo celo tako, kot da te državnosti sploh ni, čeprav je že zdavnaj mednarodno priznana, odprta svetu in neobremenjeno z njim v diaugu na vseh ravneh, na politični, gospodarski, znanstveni, kulturni. In v luči tega dejanskega stanja Slovenije v Jugoslaviji in Jugoslavije v Evropi in v svetu se mi kot smešna in žalostna kaže misel tistih Slovencev v Avstraliji (pa v Argentini in morda še kje drugje), ki republiki Sloveniji odrekajo naravno ali pravno pravico, da je takšna, kakršna je, ne pa takšna, kot bi si jo sami želeli. Nočem se spuščati v ceneno politično polemiko s ču-stvi in občutljivostjo posameznikov, le odkrito bi rad razmišljal o slovenstvu, ki nas — dokler je samo pojem, dokler še nima konkretnje podobe — združuje in brati. O dveh stvareh — ki jih porajajo moji vtisi z obiska pri Slovencih v Avstraliji — bi rad javno razmišljal na tem mestu: seveda, vsak ima pravico, da se s čimerkoli ne strinja, tudi z družbeno ali državno ureditvijo svoje domovine ne, vendar je ta-kšno nestrinjanje kaj klavrn, če ga narekuje osebna, posameznikova sebičnost. Vsak razumen človek ve, da sta država in družba samo do določene mere odvisna celo od ljudi, ki ju sestavljajo, oblikujejo, njuna dejanska podoba je v odločilnejši meri plod življenja samega, ki družbeni razvoj uravnava, dopoljuje, usmerja in preusmerja, pa tudi volja naroda ni in ne more biti volja posameznika, temveč tista središčna, ustvarjalna misel, ki je prav toliko skupna kot posameznikova. Preprosto povedano: smešno je, ne priznavati današnje slovenske državnosti, ki je naravna in svobodna domovina slovenskega naroda, še bolj smešno pa, če tej domovini postavljamo nasproti papirnato utopijo iz leta 1918 ali današnje sovraštvo okupatorjevih sodelavcev iz let 1941 — 1945. Žal, tudi to je današnje slovenstvo. O tej senčni plati slovenstva sem bral v slovenskem časopisu v Avstraliji, slišal sem o njem, včasih sem se z njim srečal v društvi, resda samo nekaterih, zlasti sem se srečeval z njim, s tem slovenstvom, ki mu je sovraštvo edina hrana, v tem in onem, kar ni ne napisano ne izrečeno, pa je vendar vsak trenutek navzoče in mu pravimo *o z r a č j e*, tisto ozračje, ki nekaterim ljudem je

mlje pogum, da bi se brez strahu in resnično svobodno lahko izrazili prav o svojem odnosu do stare domovine.

Je prav, da o tem pišem? Ni sem si čisto na jasnom, celo prižnam, da sem se hotel tej senčni strani avstralskega slovenstva ogniti, a ne morem, saj neprestano vstaja pred mano, mi sili v misel in seda na srce in je, navsezadnjem, moj poglaviti vtis z moje slovenske poti po Avstraliji. "Spomnite se, dragi Slovenci," sem bral v slovenskem avstralskem časopisu (citiram po spominu), "kako ste lačni, nagi in bosi bežali iz domovine..." Res je, toda takrat, dragi Slovenci, je bila lačna naga in bosa vsa slovenska domovina in nesmisel odkritega ali prikritega sovraštva je ravno v tem, ko skuša takšno razmišljanje prepričati danes tiste Slovence, izseljence, ki zdaj obiskujejo domovino svojega otroštva, da je ta domovino ciganska mati, če ne celo mačeha, ki ne premore ne kruha ne obleke, da bi nasnila in oblekla svoje sinove.

Prebiram to časopisje in ko si skušam urediti svoje vtise, si pravim: Tudi to je čovlekova pravica in svoboda, da si sam ustvari svoje mnenje o domovini, da sam — če takšno potrebo čuti — naveže nove stike z njo, in slovenstu prav gotovo ne bo v pogubo, tudi na četrtem in petem kontinentu ne, če bo takšen obisk v domovini zabrisal staro zamerlo, zacelil staro rano in postal, morda za marsikoga, doživetje, ki je opora v življenski stiski, samozavest v trenutkih omahovanja. Tudi v trenutkih omahovanja narodne zavesti.

In še razmišjam, še skušam sam v sebi in javno urediti svoje vtise s poti po Avstraliji... Ali je res samo naključje, se sprašujem, da je v teh nekaj zadnjih letih nastalo v Avstraliji toliko slovenskih društev, klubov in da so mnoga stara društva čisto novo zaživelia? Ali ni to morda ena najbolj naravnih in plemenitih čolveskih potreb, želja po skupnosti, po potrjevanju posameznika v okviru skupnosti?... potem, ko je stopila v ozadje skrb za vsakdanji kruh, za streho nad glavo, za stalnost dela in zaslужka? In: ali je sploh mogoče razumeti, se še naprej sprašujem, tisto zmaličeno podobo slovenstva, ki bi na tej poti povezovanja Slovencev rada videla nepremagljiv plot, pretrgano nit, ki ta drutva ali njihove posamezne člane povezuje s staro domovino in ima — če vse drugo pustimo ob strani — izjemno bogato razvejano kulturo, ki je Slovencem zmerom bila in ostaja tudi zdaj najtrdnejša zavest o narodni pripadnosti? Je ta kultura nesvobodna, režimska? Spoznajte jo, dopovedujem Slovencem, ki se te dni z njimi srečujem, in jo brez slabe vesti zavrzite, če ni zvesta in vredna nadaljevalka narodnega izročila Prešernova, Levstika, Gregorčiča, Aškerca, Cankarja, Župančiča, Ketteja, Murna, Kosovela, Prežiga in številnih drugih.

Zakaj še zmerom o tem razmišjam? V teh treh tednih, ki sem jih preživel med Slovenci v Avstraliji, sem vendarle srečal dobesedno množice Slovencev, ki se iskreno veselijo stikov z domovino in ki v Sloveniji naštajočo kulturo sprejemajo kot

ŠVEDSKA KALI DOBRE ODNOSE

— Tiskovni predstavnik jugosovanskega zveznega sekretariata za zunanje zadeve Mirko Kalezić je na redni tiskovni konferenci povedal, da bo na vabilo predsednika jugoslovanske vlade Veselina Djuranovića od 2. do 4. marca letos uredno obiskal Jugoslavijo predsednik španske vlade Adolfo Suarez.

V nadaljevanju je novinarje seznanil z vsebinou poslanic, ki so jih predsedniku Titu poslali predsednik DLR Koreje Kim Il Sung, francoski predsednik Giscard d'Estaing in predsednik palestinske osvobodilne organizacije Jaser Arafat. Prva poslanica se je nanašala sodelovanje med državama, druga je nadaljevanje izmenjave mnenj med predsednikoma o pomembnih vprašanjih iz mednarodnih odnosov ter o razmerah v Zahodni Sahari, Arafatovo sporočilo pa govori o njegovih stališčih v zvezi z razvojem razmer na Bližnjem vzhodu ter položajem palestinske osvobodilne organizacije po obisku v Jugoslaviji konec decembra lani.

Na vprašanje dopisnika švedskega časnika Dagens Nyheder, ali je pričakovati, da bo oddaja švedske televizije in v zvezi z njo protest jugoslovanske vlade vplival na odnose med državama ter na vprašanje dopisnika TASS, ali se jugoslovanski protest Švedski nanaša samo na televizijsko oddajo ali še kaj drugega, je Kalezić odgovoril, da ne gre samo za televizijski program, ampak se protest jugoslovanske vlade nanaša na kombinirane poteze švedskih uradnih organov in švedske televizije, katerih posledice povzročajo resno zaskrbljenost za razvoj odnosov.

Oddaja, ki jo je prikazala švedska televizija, med drugim zagovarja vse oblike boja proti Jugoslaviji in neposredno podpira terorizem proti njeni celovitosti. Obenem so zaprli jugoslovanska državljanja, uslužbenca veleposlaništva na Švedskem, brez urednega pojasnila.

Namesto da bi v luči dobrih odnosov sveuski uradni organi vplivali na razmere, ki so nastale s preovajanjem omenjene oddaje, dovojujejo nasprotne — kaze, da sveuska televizija vpliva na postopke uradnikov. Administrativnemu usluženemu jugoslovanskega veleposlaništva so odpovedali gostojujbo, češ da je njegova aktivnost presegla okvire normalne dejavnosti. V našin notranjosti smo opozorili na popolno neutemeljenost teh obtozb.

Znacilno je, da so odpovedali gostojujbo omenjenemu usluženemu ter zaprli nekaj jugoslovenskih državljanov na Sveuskem v času, ko je televizija predvajala protijugoslovansko oddajo, iz cesarjanki sklepamo, da nekateri krogi na Sveuskem želijo skonstruirati obtoze proti Jugoslaviji in skaliti sicer dobre odnose med državama.

V nadaljevanju je Mirko Kalezić odgovoril na vprašanje v zvezi s posvetovanji predstavnikov zveznega sekretariata za zunanje zadeve ter bolgarskega zunanjega ministrstva. Posvetovanja so se nanašala na dvostransko sodelovanje ter mednarodne razmere. Jugoslovanska stran je tudi tokrat opozorila, da zanikanje makedonske manjšine v Bogariji in makedonskega naroda sploh objektivno omejujejo razvoj odnosov.

Televizija je postala v zadnjih letih prav gotovo eden najbolj vplivnih množičnih medijev. Zato je potrebno vsako informacijo, ki jo tako vplivni medij posreduje, vsekakor dobro preveriti, ker se lahko drugače spremeni v svojevrsten napad, ki je lahko še toliko bolj boleč, če gre za dogajanje v kakšni drugi državi.

Pred dnevnimi smo lahko bili pravni, Jugoslovani, tarče dezinformacij, ki so jih ustaški izseljenci širili v oddaji, ki jo je predvajala švedska televizija. Pravzaprav smo ostali presenečeni in razočarani nad načinom, kako se je prijateljska država lahko zapletla v tako podel način predstavljanja

idej o "svobodni Hrvaški", ki jih je v oddaji zastopalo nekaj udeležencev. In oddaja, ki traja dobro uro je seveda storila vsem nam, ki se borimo za čim bolj enotno državo in čim bolj bratsko življenje, krivico. Še bolj pa boli to, da so Švedi predvajali to oddajo brez vsakršnega pojasnila, da gre v oddaji le za mnenje ekstremnega kroga ljudi, ki ima kaj malo opraviti z nami, ki živimo tako delec od mišljena tistih, ki so v oddaji razlagali voje, že zdvajaj nesprejemljive želje.

Zal pa so prvi protesti naše javnosti, naših uradnih krogov in vseh Jugoslovanov, ki na švedskem žive, naleteli na tamkajšnji televiziji na gluha ušesa, saj je švedska televizija to oddajo celo ponovila in to pred oddajo, ki je namenjena jugoslovenskim združencem. Zavedajoč se moči medija in zavedajoč se škode, ki jo s tem dela, je švedska televizija na redila grobo napako in kršila vse norme, ki veljajo v svetu objektivnega poročanja.

Takšne napake je težko pravljati. Skoraj jih ni mogoče. In sredstva množičnega obveščanja in še posebej televizija, bi se morali tega bolje zavedati.

(Komentar v Nedeljskem)

PEREZ O TITU

Venezuelski predsednik Carlos Andres Perez je v pogovoru za jugoslovansko radiotelevizijo podčrtal, da v njegovi državi občudujejo jugoslovenske narode in predvsem izredno osebnost sodobne zgodovine, kakršna je predsednik Tito. Posebej je podčrtal, kako zelo so ga navdušili pogovori, ki jih je imel s predsednikom Titom, saj so mu njegova jasnost, zanesljivost ocen in velike izkušnje pomagale, da je bolje razumel nekatere posebnosti svetovne politike. Intervju bo jugoslovanska radiotelevizija objavila v posebni oddaji v zvezi z ministarsko konferenco neuvrščenih držav.

DIPLOMATSKI ODNOSI S CAP VERDI

Jugoslavija in Zelenortska republika sta se odločili navezati diplomatske odnose na ravni veleposlaništva. Zelenortska republika sestavlja deset otokov blizu zahodne afriške obale. Na nekaj več kot 4000 kvadratnih kilometrov živi 300.000 prebivalcev. Prej so bili otoki portugalska kolonija, neodvisni pa so postali pred tremi leti. Zdaj pa se s sosednjo Gvinejo Bisao na afriški obali vse bolj povezujejo. Iz obeh ozemelj utegne nastati enotna država, za kar se zavzema tudi enotna stranka, ki je na lanskem kongresu sprejela kot temeljno izhodišče revolucionarno demokracijo.

PODALJŠAN DOPUST ZA VOJAKE

Jugoslovanski vojaki, ki služijo 15-mesečni vojaški rok, bodo imeli po novem 18 dni dopust. Doslej so smeli domov za 15 dni. Za druge kategorije vojakov se dopusti niso podaljšali. Redni dopust za tiste, ki služijo redni vojaški rok eno leto, je še naprej 15 dni, za mornarje, ki služijo vojaški rok 18 mesecev pa 21 dni.

Ciril Zlobec

svojo, še več: sprejemajo z neko hvaležnostjo, ker jim prinaša prav tisto, cesar v svoji novi domovini še nimajo in kar bistveno opredeljuje sleherni narod. Tudi Slovence, in to celo takrat, ko po tem, po svoji nacionalni kulturi, niti sami ne čutijo potrebe ali pa tako potrebo — iz kljubovanja ali nevednosti — odklanjajo. Prav te množice slovenskih izseljencev v Avstraliji, te množice Brkincev, Bricev, Kraševcev, Vipavcev, da omenim le najbolj strnjene regionalne skupine, ki sem se z njimi srečal na Triglavu, v Slovenskem društvu v Sydneju, na Jadranu v Melbournu, v Karantaniji v Canberri, v društvu Ivan Cankar v Geelongu, v Wollongongu, v Adelaidu, so že najin skromni obisk (Draga Seligerja, predsednika Slovenske izseljenske matice, in mene kot sodobnega slovenskega pisatelja) sprejeli s toliko odprtostjo, prisrčnostjo, prijateljstvom in celo hvaležnostjo, da sva takoj pozabila nase, na to, kar lahko osebno predstavljava in posreduje, saj sva že od prvega trenutka bila predvsem dva, ki sva prišla iz Slovenije in ki se v Slovenijo spet bova vrnila, bolj kot vse drugo sva bila upanje, da se bodo stiki med izseljenci in domovino poglobili, utrdili, razširili. Ta občutek ostaja zame najlepše doživetje z obiska pri avstralskih Slovencih.

Izmed neštetih predstav, ki jih Slovenci imamo o slovenstvu in o vsem tistem, kar nas z njim povezuje, je ta oblika zanesljivo enatistih, ki jo kaže negovati tako v Sloveniji kot med Slovenci v Avstraliji: svobodno pretakanje duha in misli, vsega tistega, kar najvrednejše slovenski narod ustvarja in je tudi njegovo najglobljije opravičilo za dosedanje in nadaljni razvoj, za njegovo svobodno in enakopravno sožitje z drugimi narodi, sosednimi in dajnimi, v Evropi in na drugih kontinentih, kajti tudi v širokem svetu smo vse bolj in bolj drug od drugega odvisni, drug drugemu bogastvo, ki se razdaja.

the young triglav - No.1

mladi triglav - št.1

SLOVENSKE ŠOLE V SYDNEYU

V letošnjem letu, bolj kot kdajkoli v preteklih letih naše emigracije v Avstraliji, bodo sobotne dopolnilne šole zbrale v svojih učilnicah do sedaj največje število slovenskih otrok. Slovenski pouk bo letos kar na štirih krajih.

Šola verskega središča bo imela pouk v Merrylands ob sobotah ob 2h popoldne. Šolo vodi g. pater Lovrec Anžel, ki je med drugim tudi poklicni učitelj.

Triglavsko dopolnilno šolo v Canley Vale (Public School) so letos reorganizirali in ji dodali še en razred. Šolo vodi šolska upraviteljica ga. Mariza Ličan, ki istočasno poučuje poseben razred v katerem se bodo učenci pripravljali za pouk slovenščine v državni sobotni šoli. Prvi razrad, po svoje najtežji, je tudi letos zaupan gdč. Rosani Juriševič, ki se vneto pripravlja za učiteljski poklic. Njej so zaupani najmlajši in delo z njimi go-tovo ni lahko. G. Peter Krope, ki je v šoli že dve leti mirljivo pomagal, je moral letos sprejeti svoj razred — skupino med 7. in 11. letom. Starejši, med njimi veliko Avstralcev, ki jim je slovenščina španska vas, pa se uče pri g. Čuješ. Upraviteljica ga. Ličan je prepričana, da bo razdelitev šole v štiri oddelke znatno pripomogla k uspehu, saj je učenje 15. do 20. učencev lažje kot pouk v razredu z več kot tridesetimi učenci.

Letos se je v področje slovenskega šolstva vključilo tudi Slovensko društvo Sydney. Šolo vodi učitelj g. Marjan Tomažin. Pouk je ob sobotah ob 10h dopoldne v društvenih prostorih v Horsley Park.

Prvič smo dobili slovenski razred tudi v samem mestu. Pri jugoslovenski šoli v Newtown (Primary School, King Street) poučuje slovenski oddelek g. Lojze Košorok. Pouk je ob sobotah z začetkom ob 9h zjutraj.

Kot razumemo, imajo vse šole še nekaj prostora za zamudnike, vendar svetujemo staršem, da otroke čimprej pripeljejo v šolo. Z nastopom velikonočnih počitnic bo tudi ta prilika zamujena.

Bilo bi prav, še bolj pa koristno, če bi vsi slovenski otroci obiskovali slovensko dopolnilno šolo. IZBIRE JE DOVOLJ! STARŠI, DAJTE SVOJIM OTROKOM MOŽNOST, DA SE IZPOLNIJO V MATERINŠČINI. NE VZGAJAJTE TUJCEV V SVOJIH LASTNIH DRUŽINAH!

Naša šola

Naša slovenska šola ima pouk v državni šoli v Canley Vale, le nekaj kilometrov od našega kluba Triglav. V šoli imamo štiri različne razrede v katerih se učimo. Otroci, ki v slovensko šolo ne hodijo, se bodo iz nas morda norčevali, češ, da smo neumni, da na tak način zapravljamo svoj prosti čas, pa niti zato. Mi namreč zelo radi hodimo v šolo, v kateri se učimo o samostalnikih, glagolih, predvnikih, ločilih, sklanjatvi, spregativi in drugih zamotanih stvareh slovenske slovnice. Razen o jeziku se učimo tudi o slovenski zgodovini in zemljepisu Slovenije, gledamo lepe pokrajinske slike, pojemo in tudi javno nastopamo. V šoli smo sami prija-

telji, ki zdaj že razumemo slovenski pregovor, ki pravi: "Kdor več jezikov zna, več velja." In grdo bi bilo, če se ne bi resno potrudili, da bi se naučili svojega!

Rozmeri Uljan.

Šola v drugačni obliki

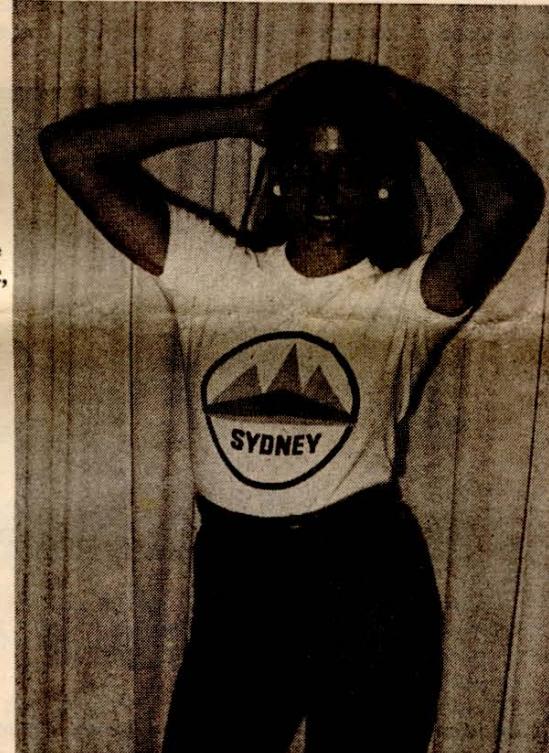
Zopet so se odprla šolska vrata naše triglavskih šole in nam že prvi dan rednega pouka prinesla presenečenje. Iz prejšnjih treh razredov so naredili še enega, tako da bomo lahko učenci istih let in istega povprečnega znanja vsak v svoji skupini. Lani me je učil g. Čuješ, letos pa bo moja učiteljica teta Mariza, ki je tudi moja birmanska botra.

Jaz imam rada slovensko šolo, ker se v njej učimo književne slovenščine in se bomo tako lahko razumeli z vsemi Slovenci.

Danica Šajn.

TRIGLAVSKA MAJCA

je pribljubljen del obleke naše mladine. Da je lepa, vam pove prikupna Sonja VIDIČ, 19. letna Slovenka rojena v Avstraliji (14.9.58), ki pa govori lepo slovenščino. Bila je tudi že na obisku v Sloveniji; bilo ji je zelo všeč. Vidina mama je doma na Primorskem, oče pa na Gorenjskem. Sonja Vidič je sekretarka, večkrat pa je model za modo.

Prvič v slovenski šoli

Letos tudi jaz hodim v slovensko šolo, ker bi se rada naučila pisati in čitati slovensko. Kadar bomo šli s starši na obisk v Jugoslavijo in se v Sloveniji ustavili pri svojih sorodnikih, bom zelo vesela, da se bom lahko z njimi pogovarjala in da se bomo razumeli. In končno je dobro, če znaš več jezikov, kot jih znajo moji starši.

Debbie Grča.

To learn Slovenian

I think, that to learn Slovenian it's important as there will always come time when you need it.

In Australia there are a lot of migrants. You'll see them wherever you go. When some one is in a shop and does not speak English, you can help by translating for them.

Learning the Slovenian language also benefits yourself personally as it gives you great satisfaction to know the language of another Country. When your parents are Slovenians, I think that it makes them proud to know, that you want to learn their language.

Sue Padovan.

Saturday School

I am now going to Slovenian School for 2½ hours once a week. The reason for this is to learn to speak the language fluently and to write it correctly.

Knowing an extra language may be of help some day, perhaps if travelling overseas or even just speaking to people unable to speak English.

Sonia Deskovic.

Zakaj hodim v slovensko šolo

Ker so moji starši Slovenci, ni čudno, da tudi jaz, njihov otrok, govorim slovensko. Do danes sem se naučil toliko slovenščine, da se lahko prosto razgovarjam o vsakdanjih zadevah. Toda, ko dan za dnem srečujem več Slovencev, ki prihajajo iz vseh delov Slovenije spoznavam, da moji slovenščini še veliko manjka. Doma namreč govorimo primorsko

is said to me.

We have many friends in Australia who all speak Slovenian, but when I am in their presence they speak English for my sake, but I feel it would help me to learn more if they were to speak Slovenian in front of me, in future I think I should ask them to do so.

Yoyce Sutton.

My decision

I have decided to learn Slovenian language for many reasons. Most of all I think, because it's a challenge to learn a language that I have been told is very difficult. Also my husband is Slovenian and we mix a lot with people from his Country. I have had many bad times because I haven't been able to communicate, especially when we made a trip to Yugoslavia five years ago. I wanted to talk to my husband's family so much and yet all I could do was just sit back and listen hoping that Stan would translate everything back to me. After being there six months and getting very well with everyone, regardless of the language, I decided that before I go back again, I must be able to make them understand me. We are hoping to go soon and that is why I have decided to learn the Slovenian language.

Charmaine Stumberger.

MLADINI MOŽNOST IN PRILIKO

S to številko pričenjam v našem listu poseben oddelek za naše otroke in doračajo mladino. Naša želja je, da bi mladina dobila neke vrste svoje glasilo, v katerem bi lahko sodelovala in se urila v izražanju tako v angleščini kot v slovenščini. Uredništvo vabi vse brez razlike na organizacijsko pripadnost, da pri listu sodelujete s svojimi prispevki (v slovenščini ali angleščini) kot so pesmi, črtice, poročila o skupnih aktivnostih, doživetja, risbe in podobno. Čitljive sestavke pošljite na naslov:

MLADI TRIGLAV

P.O. BOX 40, SUMMER HILL,
N.S.W., 2130.

Prispevki za naslednjo številko morajo biti v uredništvu najpozneje do 10. aprila 1978.

V današnji številki objavljamo nekaj sestavkov, ki smo jih dobili od učencev Triglavskih dopolnilnih šole v Sydney. Upamo, da bo v prihodnji številki tudi nekaj iz drugih šol, tako iz New South Walesa, kot iz Victorije, South Australije in drugih držav.

Joško Sajn.

I do know why

I have decided to try to learn Slovenian because, after spending three month in Slovenia and not being able to speak to any one was the most unhappy and detached feeling I have ever known, apart from missing an all conversation. In general the worst part for me was when the little children would take my hand and call you Aunty and talk to you so sincerely and ask questions that I could not answer.

In the near future my husband and I would like to go again to visit his family and by that time I do hope I can understand at least some of what

Letne počitnice

Letošnje letne počitnice so bile zelo živahne in zato tudi kratke. Prve štiri tedne sem bila skupno z vso družino zaposlena s pripravami za poroko svoje sestre Sylvije. Lahko si mislite, da smo imeli vsi veliko dela in skrbi, predno je postala gospa RO-LIH. Poroka je bila 21. janurja 1978 v slovenski cerkvi v Merrylands. Vse je bilo v najlepšem redu in v veliko zadovoljstvo nam vsem, predvsem staršem.

Razen sestrine poroke sem imela med počitnicami še eno lepo doživetje. Iz Slovenije nas je prišel obiskati stric, brat mojega očeta, ki mu je imel Toni. Bili smo ga zelo veseli,

je prišel le za kratek čas. Pokazali smo mu nekaj zanimivosti Avstralije, ga peljali v avstralske Alpe in Melbourne; za kaj več pa že ni bilo časa. Sišali smo ga tudi na valu našega radija 2EA, kamor je bil kot predstavnik balinarjev iz domačega kraja povabljen na razgovor. Vkljub vsej naglici upam, da je bil stric Toni med nami vesel in da mu je bilo prijetno. Za nas gotovo vem, da smo ga bili zelo veseli.

Suzie Karbič.

V šoli je prijetno

Jaz zelo rada obiskujem slovensko šolo, ker se v njej izpopolnjujem v jeziku svojih staršev. Slovensko sem se naučila že doma. Rojena sem bila v Kopru v Sloveniji. V šoli imamo razen učenja tudi igre in pevske nastope, pri katerih tudi jaz sodelujem. Pred dvemi leti sem bila s šolo na izletu v Melbourne, kjer smo pri slovenskem klubu JADRAN nastopili z igro Sneguljčica.

V šoli se učimo slovensko abecedo, pravilno izgovorjavo slovenskih besed, slovnicu, pa tudi zgodovino in zemljevid Slovenije. Pouk imamo vsako soboto in traja dve in pol urli.

Yolanda Samsa.

In Slovenian School

As you can see from my Surname I am of Slovenian descent — my Father is Slovenian — from Morčidol in Dolenjska, and my mother is Australian.

My father emigrated to Australia in 1950 — married an Australian girl and then I was born. No Slovenian was spoken in the home and my father did not wish to teach me his homeland language because he was an Australian citizen.

So when I was travelling through Europe last year for 3 month I eventually arrived in Yugoslavia enthusiastic about seeing my farther's homeland and meeting my relatives — aunts, uncles, cousins for the first time. I arrived in Slovenia on my own, with a haversack on my back knowing no one and not able to speak the language — all I had was the addresses of my relatives (and a pocket dictionary!!!).

However I was fortunate because I had third cousins living in Ljubljana that could speak excellent English. They were so good and kind to me — I will never forget their welcome!

They helped me find Morčidol where my father's sister lived and I spent a week in this small village where my father was born and raised. Nobody spoke English in the area and I was forced to learn words in order to communicate with my relatives and my father's friends. But I loved this challenge!

My relatives were so kind — they were so pleased to see me and welcomed and accepted me — although I couldn't speak their language. I feel I owe it to them to be able to return to them and be able to speak a little Slovenian to them — that is the least I could do to show my appreciation for their wonderful hospitality.

So one day I intend to return to Slovenia and stay for a few months — that way I could appreciate the people and the Country as I should and to do this I would like to be able to learn enough Slovenian so I could communicate with people — I guess that is how you get to know people — by talking to them!!

Elisabeth Vrhovsek.

SPANNING THE EUROPEAN AND ASIAN CULTURES

(Govor Bogdana POGAČNIKA na konferenci PEN CLUB v Sydneyu)

When I thought about this subject on the way from Europe to Australia flying over enormous Asian distances, a question arose in my mind as to why a bridge between European and Asian cultures. After all we are meeting in Australia and one would expect to speak about the connexion between Australia and Europe or between Australia and Asia. However, I don't think the subject has been wrongly chosen, although modestly and realistically from Australian point of view, and also in an important and responsible sense assuming that Australia is a meeting ground of European and Asian cultures. In spite of the tremendous speed of a jetliner, when flying from Europe to Australia over Asian distances, deserts and unknown countries, islands and seas and arriving to my destination which is closer to me and reminds me both of Europe and America, I had a feeling of enormous remoteness and isolation as well as of inner connectedness. A deep external isolation and a tremendous inner connectedness are two basic characteristics of literature in general. Is therefore the term Australia as a spiritual phenomenon a literature in itself?

death, our poet of Romanticism, France Prešeren, is still our greatest national symbol. And this also explains why literature is the stuff out of which bridges thrown toward other nations are built. Although we are small and have limited funds we organise every year open international meetings of writers from East and West and from non-aligned countries.

Literature and languages are also bridges spanning different peoples and nationalities in the multinational country of Yugoslavia. Our national language and literature are also the strongest bulwarks in the struggle of the Slovene minority in Austria and Italy. Almost one third of Slovenes lives abroad. Many have emigrated to Western Europe, North and South America and to Australia. It is highly characteristic that they take part in the political and economic life there, but that they also still speak their mother tongue, publish newspapers and books in the Slovene language and thus remain true to Slovene literature.

These emigrants, as usually all emigrants, are a living bridge between their motherland and their new country. Let me mention from the

bably it will be necessary to improve the relationships in the world before starting bridge-building. In our neighbourhood, that is in the neighbourhood of Slovenia, we experience difficulties due to the overbearing mentality of "Great German" Austrians, those Austrians whose mentality reaches back to the times of the Habsburgs and those of the Hitler's Third Reich, as far as the Slovene minority in the Austrian Carinthia is concerned. But it is very reassuring that this Slovene minority in Carinthia is consciously producing its literature in the Slovene language which builds many useful bridges not only with German literature in Austria, but also with the literatures in the German language outside Austria. We firmly believe that also the relationships between European and Asian literatures and the role of Australia as a catalyst can fully develop only in the spirit of complete equality and mutual respect.

Some years ago I discussed with the great African poet, Léopold Sédar Senghor the tendency to establish a special relationship among writers of the non-aligned world, including countries in Europe, Asia, Africa and other continents.

The present Belgrade conference on security and cooperation in Europe which is a continuation of the Helsinki Conference has accepted a proposal that the year 1980 should be a year of cultural cooperation in Europe. Couldn't this action spread to other continents as well?

Literature has travelled a long way from its local origins to encompass great human and universal themes. One hundred and fifty years ago the Slovene poet Prešeren, under the rule of the Habsburg monarchy, wrote about the and that is mostly populated by the Slavs, and the poet Srečko Kosovel who between the two world wars lived under the fascist rule in Italy complained: "I am like a broken arc of the circle." And during the Second World War the poet of our revolution, Matej Bor, asked the "red engineers" to "throw at the arches bombs and ecrasite/tomorrow, red engineers, this will be your building-site". From the present, postwar Slovene poetry let me quote Minatti's verse: "You must love someone, even though only grass, river, tree or stone."

In our present, increasingly universalised, standardised and mechanised civilisation literature is becoming more and more important as a bridge to the rich diversity of intimate human destinies and to the destinies of each people. Also a vital bridge between various nations and continents and civilisations.

The ethnical, spiritual and literary diversity is a growing imperative of modern human ecology, an expression of the still strong general will to remain alive. In this spirit it would be right and useful if we could first draw closer, and only then — for reasons of prestige, perhaps — accuse one another of various sins and mistakes, different outlooks and ways of life and different interpretations of freedom and right, beauty and wellbeing. Why should we fight over clichés, over interests of states and blocs? Let us first try a reapproachment as human beings and writers. Thus we shall build a large bridge of freedom. At least we shall lay its foundations.

Pesnik g. CIRIL ZLOBEC na obisku začetnega razreda Triglavsko dopolnilne šole. Razred uči učiteljica gdč. ROSANA JURIŠEVIĆ.

I am from Europe, Yugoslavia, and to be precise: from Slovenia, the westernmost part of Yugoslavia which means that I speak the Slovene language and write — as the entire Slovene literature is written — in this idiom, although it is the idiom of a small nation, numbering fewer than two million people. For almost one thousand years up to the end of the First World War, and especially between the two world wars, we Slovenes lacked our own statehood. We were under the rule of Germans, Austrians, Italians, Hungarians and in many respects our culture, language and literature kept us going. However, there was a difference between the literary existence of Australia and that of Slovenia, since you Australians acquired first a continent and your statehood that you are filling now with a spiritual content, your literature and consciousness, while we went on living our own literature and our consciousness. Only after centuries of struggle, following also our literary vision, we have won our statehood and territorial independence. Even today literature means often to us a psychological bridge leading to our consciousness, and this is also true for our social and political life. One hundred and fifty years after his

Slovene community in Australia for instance the poets Bert Pribac or Ivan Kobal have published some collections of poems based on the motif of this dual affection.

Probably Australia herself, including her culture and literature, will become more easily a bridge between European and Asian cultures if she realises intimately that she represents a nation of nations to use the words of the famous American writer of Slovene origin, Louis Adamic, who saw the USA as a melting-pot. This realisation that there are in Australia many immigrants, especially European immigrants who do not all speak English, and that the autochthonous aborigines as the representative of Asia are still part of Australia, may enable the present Australian culture to build a bridge between Europe and Asia.

For a bridge to be a causeway of traffic in both directions it is necessary that both banks should be of the same height. Mother words, it is necessary to create a feeling and a state of equality without discrimination and subjection. There is much talk today of various bridges in the world in all directions and fields, including culture. But there is still much inequality, domination and subjection. Pro-

OB ŽUPANČIČEVEM LETU

(Razmišljaj ob jubileju)

Menda je Oton Župančič eden izmed tistih književnih piscev, ki imajo na Slovenskem razmeroma najmanj svojih razlagalcev. Ali je nemikaven ali pa pretežak, nerazumljiv, prelahk ali kaj spet drugega — tega bržkone ne bo moč tako zlahka in nedvoumno razvozlati, da bi potlej vedeli, zakaj ta pesnik, ki mu vse čitanke odmerjajo obilno prostora za njegove dolge pesmi, sorazmerno skopo "obdelan", literarnoznanstveno razložen samo v nekaj knjigah ali razpravah. Kljub temu se ob stoletnici njegovega rojstva pripravlja nemalo preditev, ki ga bodo častile in slavile: v resnici je tu kanček nelogike ozirama protislovja, saj bi se lahko reklo, da častimo nekoga, ki ga še dodata ne poznamo, in se navdušujemo za nekoga, ki še ni v celoti pokazal svojega obraza. Tako bi se lahko reklo, in ni izključeno, da se tudi že govoriti.

Križ je s proslavami, križ s čaščenjem zlasti takih osebnosti, ki prihajo z zmeraj malce nebuloznega polja lepe besede, kot je to poezija. Nekateri njihovi privrženci pač včasih na tihem računajo, da bodo ob množičnih klicih "živio" še sami deležni dodatne časti, nasprotники pa se bojijo, da bodo ob del svoje časti — samoljubje pač žene tako prve kot druge in najkrajši konec potegne ravno slavljenec: bolj ali manj ostaja sam, tam, kjer je bil, s svojim delom tako znan ali neznan kot pred sposotovanja vrednim jubilejem.

Proslave imajo že skoraj ustaljeni obrazec: v mali ali veliki protor se natre mnogo ljudi, govornik pripoveduje o slavljenцу, potem je na vrsti kulturni program, katerega kaka točka je lahko tudi daleč od slavljenčevih misli ali izraza. A vse to pač ni pomembno, ker je proslava narejena najprej za žive, ki od nje v resnici lahko edini tudi kaj odnesejo. Pomembne je, da je tu mnoštvo ljudstva, predstavniki kar se da različnih poklicev in plasti, in da je vse skupaj impresivno, da je "špektakel".

Še mnogo stvari je, ki so značilne za naše proslave, za katere "vlada veliko navdušenje", potem pa se vse skupaj nekam pogrezne in nemara že naslednji dan udeleženec proslave nima večjega pojma o jubilantu kot dan poprej. No, tako imenovana množičnost sama po sebi seveda ni vprašljiva — res pa je tudi, da z njo še ni vse opravljeno, da pač na najmanjši proslavi mora biti navzoč tudi tisti, zaradi katerega sta vsa slovesnost in toliko besed. Utegne se ta čas kje na priliko zgodi, da bodo Župančičeve stoletnico obhajali upravičeno s kakim lepim belokranjskim plesom — ni rečeno, da bo gledalec odšel od njega brez užitka, potešitve in zadovoljstva. Manj pa je verjetno, da bo zaradi tega že bistveno več vedel o Župančiču in kaki njegovi pesmici ali dolgi poemi.

Zdi se, da bi pa vsaka proslava najprej morala dajati sporočila o tem, kaj je avtor delal na svojem področju, kakšen je bil njegov odnos do tega področja in kakšen je ta odnos njegov do "stroke" dandanes. Njegov delež oziroma prispevek do stroke — zaradi tega je avtor navsezadnje šele avtor — bi naj bil, če naj se tako reče, predmet slovesnega sestanka. Predstaviti ga, je seveda tako zahtevna naloga, da je nujno zajeti v razlaganje in pretoklost v širšem izseč-

ku, tako da se njegova vloga lahko pokaže malodane vsestransko jasna. Ob tej jasnosti, se zdi, bi mogel priti na svoj račun, t.j. biti pritegnjen, tudi docela povprečen slovenski občan. Gotovo je v primerih dosedanjih podobnih slovesnosti bilo nekaj takih prireditiv, vendar so po vsem videzu ostale izjeme, ki niso nikogar preveč vznemirile.

To se pravi, da proslave "ne bi smelete biti" pripravljene predvsem radi vnanjega čaščenja in, v tisti skriti kamrici, zaradi kakšnega samoljubja. To se pravi, niti ne tradicionalne "proslave": ampak (po) govor o delu in delovanju in o vsem, kar je s tem v zvezi, kar tudi pomeni, da prireditve ne bi "smele" izključevali šibkejših ali šibkih točk jubilantovega dela; narobe, saj sicer proslavljaljajočim v splošnem navdušenju postajajo všeč tudi slavljenčeve napake.

Konkretno bi to bilo: kako je bil Župančič "radoživ", kako je "iskal svojo podobo", kako je dostikrat "z gnevom ljubil svojo domovino" itd. itd. — vse to poznamo in vemo na pamet iz šole. In šolske proslave so zmerom bile najbolj dolgočasne. — O njegovi poeziji bi kazalo spregovoriti odprteje, bolj vsestransko; njegov književni nazor, če se tako zapisa, je zbujal zlasti med dvema vojnoma

in prej tako rekoč osrednjo pozornost. Njegov verz in njegov jezik imata mnogo zaslug za modernejši izraz slovenskega pesnikovanja. Toda tu ni mogoče naštrevati, kaj vse "je tako zelo dobro", da se je treba lotiti dela: nedvomno bi razprava o njegovem delu obogatila stroko, ki ji je bil usodno zavezani, četudi vsi razpravljalci ne bi bili enotnega mnenja, da je Župančič, kot se pravi, velik pesnik. Saj je zares dobrih pesmi, kot se tudi pravi, nasprotno malo.

Vendar ob vsem tem Župančič ni bil samo pesnik, ampak svojevrsten kulturni in še kakšen ideolog, tudi v tem smislu na Slovenskem ena osrednjih osebnosti svojega časa. Kakor ponavadi, je težko lociti pesnika od politika, saj je celota življenja, ki mu pripadamo, nedeljiva: a tudi ta vidik Otona Županciča zaslubi pozornost, nedvomno pa radovednost — tudi temu delu slovenske preteklosti je vtisnil (ne) znani pečat. Skratka, njegova obletnica je namara posebna priložnost za natančnejše odkrivljanje njegove podobe, ki bržkone še ni vsem znana, pri čemer, kot rečeno, ne gre samo za entuziastično vzklikanje tistem, kar je kdaj napisal in izrekel.

Naša kulturna zavest gotovo ne bi bila zadosti občutljiva, posebej ne za kulturno dogajanje, dandas, če se ne bi zadosti zavedala izročila, h kateremu sodi Župančič s svojim delom. Tako je jubilej, ki je pred vratih, tako rekoč tudi priložnost za to zavest.

Jože Horvat

POLETJE V DECEMBRU

(Izvleček iz članka B. Pogačnika)

Visoko se je vzpenjal boeing nad gost, rjavkasto črn dim, ki se je valil iznad gorečih gozdov v okolici Sydneja. Prostrani predel Blue Mountains v dožini čez 50 kilometrov s številnimi naselji, v katerih je v hipu zgorelo okrog 100 hiš in ducat ljudi, so zajeli pogoljni plameni požara, ki je nastal zaradi poletne suše. Morda je zadostoval samo žarek žgočega sonca, ki je razbelil steklo zavoržene steklenice v goščavi.

Ko sem samo 20 ur pozneje pristal v Kuvajtu, je nepričakovano deževalo kot iz šafka in avtobusi, ki so jih ocitno pozabili, so bili neuimljeno premočeni, v samo čakanilco letaščne stavbe pa je zaradi naklonske napake tal drla deževnica. Led in sneg sta prepredla vrhove robatih planin ko smo se z letalom zarili nad Balkan.

A vendar: isto sonce je sevalo skozi dim gozdnih požarov v Avstraliji, izza nevihtnih obakov v Kuvajtu. Smotrez kljub različnim letnim časom po svetu vsi, ki živimo tod in tam, isti? In zakaj se potem toliko prevazamo, zakaj nenehno prihajamo, da bi odšli, odhajamo da bi se vrnili?

Dva dni prej sem bil na proslavi pred Cankarjevim spomenikom na zemlji slovenskega kulturnega društva Triglav v Sydneju, ko so delili prve Cankarjeve literarne nagrade. V belo čipkasto obleko je bila oblečena najstnica, ki je kot druge iz slovenske sole v Sydneju recitirala. A kot da bi trgala iz podzemja slovenske besede; ko je govorila Cankarjevo besedilo, sem ga s težavo spoznaval, ker je pač vsako besedo izgovarjala po angleško. Na steni je bila obešena med razstavljenimi deli slovenskih učencev tudi nagrjenata risbica desetnega Davida Samse: Ivan Cankar. Le kako ga je dečko izgrebel iz pod-

zavesti prejšnjih generacij! In hkrati, kako pogumno mu je razobesil plapolajočo zastavo mogočnih brk pod široko odprtimi nosnicami!

Simbol sydneyjskega društva Triglav je razumljivo triogeln obris Triglava, toda Triglava, ki stoji na avstralskem bumerangu. To naj bi bil hkrati simbol, da se izseljenci vračajo, čeravno bi bil lahko tudi simbol tega, da tisti, ki bumerang meče, dobi bumerang nazaj v gavo. Kaj je torej resnica: da ti daljni zdomci padajo kot upehana divjad pod bumerangom, ali da se vračajo kot romantične lastovke domov? Ali je potem sploh smotreno, da se izseljujejo? Koliko šokov in bede so mnogi prestali, da bi lahko pristali tam, kjer bi bili sicer začeli. Je zdomstvo res šola rodoljubja, kot so zapisali v svojem literarnem natečaju v Sydneju? In obratno: če mi doma te še nismo izkusili, smo potem takem v bistvu slabši rodoljubi? Vsekakor: obe drevesci, ki sem ju pred dvema letoma ob prvem obisku v Australiji moral simbolično posaditi, lipo na triglavski zemlji in smrečico na sosednji zemlji Slovenskega društva, sta medtem izginili. Menda se nista prijeli, oziroma so ju morali presaditi v boljšo zemljo pri vrtnarju, da bi so opomogli.

Koliko brezplodnih simbolov sadimo. Kitimo se s patosom svetih katedral in rdečih mavzolejev, ljude in drevesca pa čakajo v vrsti in presihajo.

Ko sem potoval v Avstralijo čez ogromna neznana področja puščav in oceanov in končno spet prišel do civilizacije, ki je skoraj povsem podobna naši, sem nehotel občutil spoznanje strašne odročnosti in hkrati kljubajoče usodne povezanosti. So torej značilnosti nekaterih celin in dežel v bistvu literarni pojmi? Ali pa

UMRLEMU PEVCU
Otonu Župančiču

Življenje, glej, tvoj pevec je umrl.
On, ki ti hvalnice je pel, kot dano bilo ni mnogim, je prestopil brv poslednjo in izgubil se v neznano.

Tvoj pevec pel ne bo nam več nikdar
o brezah belih, jezerih nemirnih,
valeh rži, škrjančkih vrh ozar,
fanfarah sončnih, zarjah
predvečernih,

o vetru, ki čez daljni grob šumi,
starinskih črnih križih na poljani,
o šumu kril nevidnih skoz noči,
ne o jeseni v sivih pajčolanih,
pel več ne bo o trtah vrh goric,
o vinih starih, gostih in šumečih,
o gizdavih devojkah zornic lic,
o strelicih iz daljin skoz noč
hitečih,
o sončih ne, ki merijo nam čas,
duha zakonih, stolpih hrepenenja,
o duši, ki izprašuje svoj obraz,
o zadnjem smislu smrti in
življenja.

O naši zemlji pel nič več ne bo,
o nje prelestih in o nje bolestih,
o težkih dnevih, ki so šli čez njo,
o njeni novi, ravni, svetli cesti.
V molk zadnji je zavit. Kje je
srce,
ki so iz njega sončne pesmi vrele?
Je v grobu res? Le zemlja te
zemljé?
Ne, tukaj je. Poglej te liste bele.

V dlaneh mi list za listom šelesti
in čutim, vem: ne, duša ta ni
umrla,
saj v nas so njeni samogovori,
saj njen pesem pojo naša grla.

Odkar skoz tvoje sanje smo, poet,
zrli v življenja luči in temine,
nam svet je lepši, kot je bil
'pərodod
saj v njem je odsev i tvoje
veličine.
Kar s tabo zremo jate dalnjih
zvezd,
žare še zvezde nam v očeh
svetleje,
kar ti izpel si srečo in bolest,
še oni sta nam dražji kakor preje.

Kar ti o zemlji naši si zapel,
svetlejši so nje lesi, polja, vode,
kar ti o nje junaštvih si zapel,
še žlahnejše nam vino je
svobode.

In glej, kar naša je beseda šla
skoz tvojo dušo in se tam napila
v najglobljih vrelih čistega srebra,
se k nam še ona lepša je vrnila.
Jo čujete? Ta njen razkošni zven:
zdaj plat zvona, zdaj vdih, zdaj
šum prediva,
zdaj slap, ki pada tam s samotnih
stén —
pesem minljivosti, ki ni minljiva.
Matej Bor

samo mi iz vsega zaradi svojih kopit
delamo literaturo, čeprav razen naše
literarne potvorbe v resnici literature
sploh ni? Kjerkoli sem bil, so imeli
drugačen čas. Kateri čas je sploh pra-
vi čas? Katerije naš čas? Ali res vse-
povsod čas samo prilagajamo svoje-
mu kraju, se pravi, da živimo v utvari
časa?

Ali v svojih iskanjih med množico
in med svetovi iščemo predvsem lju-
di in kraje, ki so od nas čimbolj raz-
lični, čimbolj nenavadni, ali pa nas-
protno tiste, ki so nam čimboli podo-
bni?

(Dalje na strani 6 spodaj)

PREŠERN IN SLOVENCI

(Govor Cirila Zlobca ob odkritju Prešernovega spomenika).

Malo je narodov, ki svojemu največjemu pesniku dolgujejo toliko kot Slovenci Prešernu: Prešern je s svojo poezijo povzdrignil dotedanji jezik ljudstva v jezik naroda in tako dal temu ljudstvu najbolj naravno orložje za sicer dolgotrajen, a uspešen boj za popolno uveljavitev slovenstva kot sodobnega evropskega naroda.

Začetki so seveda bili že prej. Prvo pričevanje o nas je prav pričevanje o jeziku, znano pod imenom Brižinski spomeniki, pred dobrimi tisoč leti. Veliko zmogoslavlje jezika pomeni pri nas protestantizem, toda zmogoslavlje jezika ob tujem besedilu: katekizmu, bibliji. Šele najbljižji predhodniki Prešerna, Linhart, Vodnik, so spoznali nujnost, da mora ljudstvo, ki hoče biti narod, uveljaviti tudi ves svoj ustvarjalni dar: **izraziti sebe**.

In to veliko dejanje je pri Slovencih opravil Prešern: njegov jezik in v njem napisana poezija sta prvi veliki primer svobodnega slovenskega duha, misli in čustva. Po nastopu Prešerna smo Slovenci postali dolžni, da te svobodne duha, misli in čustovanja ne zapravimo, da jo čuvamo in ohranimo, hkrati pa da se v imenu te svobode bojujemo tudi za svojo nacionalno in ekonomsko neodvisnost, svobodo in samostalnostjo. Kajti narod, ki je sam v sebi kulturno osveščen, zrel in ustvarjalen, ne more tudi na drugih področjih ostati nikomu podložen.

Prešern je prva velika samozavest Slovencev v sebi je v svojem času izjemni pojav, ki je zadolževal prihajoče robove, da začeto delo dopolnijo in ga, vse bolj živo, neuobičljivo, prenesejo iz roda v rod, kot je o Prešernu ob stoletnici njegovega rojstva zapel Oton Župančič, drugi veliki vrh slovenske umetniške besede:

**Mogočen plamen iz davnine šviga,
vekove preletel je koprne,
in plamen naš se duži dalje gre,
ker neprekidanja drži veriga
in zarje v zarjo in od dne do dne...**

Veliki, steklično močni narodi so pisali svojo zgodovino predvsem s krvjo drugih, šibkejših, Slovenci pa smo se potrjevali skozi čas predvsem z nekim silnim hrepenenjem, voljo, da bi se ohranili, da bi ostali, da bi se s svobodno in čisto besedo izražali in izrazili. Najbrž ni naključje, da je prav Prešern, sredi pomladni evropskih narodov, leta 1848. napisal svojo znamenito *Zdravljico*, v kateri je ispovedal misel, ki je po kravni drugi svetovni vojni eno temeljnega načela Združenih narodov in vsega neprednega, humano čutečega človeštva:

**Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
ko, koder sonce hodl,
preprič sveta bo pregnan,
ko rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!**

Prešern, tisti doktor prava v Ljubljani in Kranju, je imel za svojega življenja neprimerno nasprotnikov kot

Globoko pod senco letala je nekje sredi morja ležal otoček. Je tam sploh kdo živel? Morda je bil to otok s svetilnikom? V samoti svetilničarja sredi oceanov bi čutil predvsem željo po tem, da bi bil čim manj sam, a da bi hkrati poslušal nenehno šumene vseh pljuskajočih morij. Je svetilnik sploh lahko na samotnem otoku? Ni ga, ki bi bil povsem sam, in ni svetilničarja, ki zaradi svojih dolžnosti ne bi bil še kako povezan z vsemi; odgovoren za vse.

prijateljev, mnogi so mu nasprotovali in mu gresili in končno tudi zagrenili življenje, redki so mu stali ob strani, toda Prešern pesnik je kmalu osvojil ves narod, še več: v njem se Slovenci prepoznavamo, postal je, s svojo poezijo, sama ideja o narodu, hkrati pa tudi naša legitimacija v stikih s svetom, z drugimi narodi. Legitimacija duha, ki ne zastari, ki ne zapade in je nihče ne more preklicati.

Protestanti so Slovencem dali jezik, da so lahko svoje ljudstvo seznalili z najnuješnjim, kar je do tedaj domisil in ustvaril tuji svet. Prešern je s svojo poezijo omogočil, da to ljudstvo, ki je postal narod, vse bolj izraža sebe s svetom je danes, bolj kot kadarkoli v preteklosti, življenska nujnost in potreba: v gospodarstvu, znanosti, v življenskem standardu — da o vojaški moči sploh ne govorim — razlike ostajajo, večkrat se celo večajo, kultura in umetnost pa je edino področje, ker je enakost mogoča, dosegljiva in resnična. Prešern je s svojo pesmijo prenagal zaostalost stoletij, njegovi dediči — Levstik, Jenko, Gregorič, Stritar, Cankar, Župančič, Kette, Murn, Kosovel in drugi, iz desetletja v desetletje številnejši pa so poglabljali in še poglabljajo njegove temelje, širijo obzorja in spet in spet, iz dneva v dan, z odkrivateljskim daram tipljajo za novimi in novimi skrivnostmi slovenske duše. In na tej nelahki poti iz preteklosti v prihodnost, skozi sedanost, ki je zmeraj, zaradi česar kolikoli, bolj težka kot radostna, nas spremlja naš Veliki France Prešern, kot naša zavest v času in prostoru, ki sta naša osebna in narodna usoda.

In ne nazadnje: Prešern je tista velika resničnost, ki se dviguje nad nasprotja časa, je naša najgloblja združoča vez, ne glede na to, kje kdo živi, kako misli in čustuje.

Prešern je že zdravaj prispodoba slovenskega naroda, vsega najboljšega v njem, njegove kulture, ki nas, tudi danes, odločilno utemeljuje in usmerja.

M. Tomažin ob Prešernovem kipu.

Pozdravni govor predsednika Triglava g. Petra Kropeja ob odkritju Prešernovega spomenika

"Gospod predsednik, spoštovani člani S.D.S.!"

Veseli me, da vam morem v imenu triglavske skupnosti v Sydneu čestitati ne le k odkritju Prešernovega spomenika in ureditvi društvenih prostorov, temveč predvsem in v prvi vrsti k razviju slovenske zastave, ki naj pokaže svetu, da imamo tudi Slovenci svoj ponos in da nismo več narod hlapcev in sužnjev. Triglavčani smo tega še posebej veseli, saj je bilo ravno na tej zemlji, da so se 28. marca 1971. leta ločila naša pota.

Razlog ločitve je bil isti, kot je razlog današnjemu plapolanju narodnega simbola; biti z domovino ali ne, to je bilo tudi pred sedmimi leti kočljivo vprašanje. Kot mi, ste tudi vi rešili svoj problem v zadovoljstvu večine, kar je nam še posebej všeč.

Da smo se vašemu vabilu radi odzvali izpričuje številnost naše udelež-

be. Od našega Cankarja prinašamo pozdrave vašemu Prešernu v želji, da bi nas njuni idealni utrdili v ljubezni do naroda in upanju v boljše sožitje človeštva širom sveta. Sonca in ljubezni je na svetu dovolj za vse, le deliti ga je treba pošteno!

Ko smo bili še doma, smo se zdeli sami sebi majhni. Danes, ko razkropljeno po vsem svetu v mislih zremo na svojo domovino, vidimo, da smo dejansko veliki in enako pomembni kot vsak drug narod. In ta svetovna razsežnost nam nalaga še posebno dolžnost, ki sta jo jasno čutila in tudi izrazila Cankar in Prešern in ki jo mi preprosto izražamo z gesлом: "tujega nočemo, svojega ne damo!"

V prepričanju, da boste iz Prešernovih idej črpali moč za nadaljnje delo in ostali zvesti svojim idejam, vam k odkritju njegovega spomenika še enkrat iskreno čestitam".

LETOŠNJI PREŠERNOVI NAGRAJENCI

LJUBLJANA — V dvorani Slovenske filharmonije je bila 6. februarja na Prešernov dan slovenska prireditev, na kateri so najuspešnejši slovenski kulturni ustvarjalci prejeli Prešernove nagrade — tradicionalna najpomembnejša nacionalna priznanja, ki jih vsako leto podeljujejo za najvidnejše dosežke na kulturnem področju.

Seveda ni naključje, da poteka podelitev nagrad na dan praznika slovenske kulture, saj so načeloma povezane s simbolom Prešernovega lika in njegovega dela. Tako je slovesnost ob izročitvi tudi dogodek, ki naj bi tvoril svojevrsten vrh praznovanja 8. februarja.

Podelitev priznanj je potekala v okviru slavnostnega kulturnega programa. Prireditvi pred številnimi znanimi predstavniki slovenskega kulturnega in političnega življenja pa je dal posebno naravo govor, ki ga je imel predsednik republike konference Socialistične zveze delovnega ljudstva Slovenije Mitja Ribičič. Ob Prešernovem pesniškem izročilu je opozoril na proslave stoletnice rojstva Otona Župančiča in pomemben, velik delež kulture v narodnosvobodilnem boju ter v nadaljevanju dejal:

"V SZDL, organizaciji, ki deluje v duhu revolucionarnega izročila OF slovenskega naroda in ki združuje so-

cialistične napredne sile v današnjih bitkah za socialistično samoupravljanje, smo letos Prešernov praznik povezali z našo osvobodilno tradicijo, z vlogo znanstvenih in kulturnih ustvarjalcev v socialistični revoluciji..."

Predsednik upravnega odbora Prešernovega sklada Ivan Potrč je izročil šest velikih nagrad za življensko delo oziroma izjemna dela v minulih dveh letih pisatelju Antonu Ingoliču, opernemu pevcu Ladku Korošcu, pesniku Kajetanu Koviču, slikarju Nikolaju Omersi, arhitektu Edu Ravnikarju in slikarjem Dragu in Nandetu Vidmarju. Nagrade iz Prešernovega sklada — za vidne stvaritve v zadnjih dveh letih — pa so dobili glasbenik Anton Grčar, scenograf Meta Hočavar, filmski režiser Jane Kavčič, pisatelj Vladimir Kavčič, kostumografinja Marija Kobi, gledališčni igralec Rudi Kosmač, arhitekt Fedja Košir, pesnik Miroslav Košuta, književnik in publicist Janko Messner, režiser in dramatizator Janez Povše, grafik Janez Suhadolc, slikar Janez Šibila, kipar Dušan Tršar in baletni plesalec Vojko Vidmar.

Prešernovi nagrajenci

LADKO KOROŠEC — za operni pevski opus

Bastist Ladko Korošec je osrednja

osebnost naše operne kulture. Njegova umetniška pot ga je vodila na gostovanja po vseh kontinentih, vedno pa je ostal zvest slovenskemu občinstvu in svoji matični hiši v Ljubljani. Tu je bil vedno navzoč s širokim diapazonom vlog — od epizod preko kaskaternih buffo partij v italijanskih operah, slovenskega repertoarja in velikih vlog.

Vsi njegovi najrazličnejši operni liki so bili doživljeni in vselej odpeti z vsemi elementi igralske in glasbene interpretacije v umetniški atmosferi, ki osvoji občinstvo, da doživlja s pevcem in glasbeno ustvaritvijo.

Izvajalske vrednote umetnika, ki so zgrajene na močni sintezi muzikalnosti, krepkega in hkrati gibkega karakternega basa in z izjemnim darom za psihološko niansirano, doživljeno in temperamentalno igro, so mu po vsem svetu prinesle laskava priznanja in občudovanja. Postal je simbol jugoslovanskega umetnika in eden izmed vrhunskih umetnikov operne produkcije v jugoslovanskem in mednarodnem merilu.

ANTON INGOLIČ — za sodobna zgodovinska književna pričevanja in za književnost za otroke in mladino.

Pisatelj Anton Ingolič je znano ime v plejadi slovenskih socialističnih realistov. Njegova predvojna proza je kritična analiza duševnih, moralnih in

(Dalje na strani 11)

16,5 MILIJONA GOSTOV

— Po pravkar objavljenih podatkih jugoslovanskega zveznega zavoda za statistiko, je lani obiskalo obmorske, gorske, zdraviliške in druge turistične kraje v Jugoslaviji, nekaj več kot 16,5 milijona gostov, kar je za šest desetin več kot leto poprej. Domačih gostov je bilo kar za 12 odstotkov več od leta poprej, tujih pa za dober odstotek več, vendar pa je prav pri tujih gostih zanimiv podatek, da so v Jugosaviji ostali manj časa kot leto poprej, saj se je število njihovih nočitev zmanjšalo za slab odstotek. Po podatkih Narodne banke je turistično gospodarstvo lani vknjižilo skoraj 788 milijonov dolarjev deviznega dohodka, ali za 4 odstotke več kot leto poprej.

VISOK PRIMANJKLJAJ

— Jugosovanski zunanjetrgovinski primanjkajlaj se je lani povzpel na skoraj 75 milijard dinarjev, kar je največ doslej. Tako je lanski primanjkajlaj kar za približno 76 odstotkov večji kot je bil v letu 1976. Hkrati pa je tudi za skoraj 18 odstotkov večji kot je bil v letu 1974, ko je bil primanjkajlaj doslej največji.

Visok lanski primanjkajlaj gre, če izvzamemo uvoz, ki ni razpojen, predvsem na račun visokega primanjkajlaja Hrvaške in ožje Srbije. Tod je znašal lani primanjkajlaj približno 17,5 oziroma 13,7 milijarde dinarjev in je bil za približno 77 odstotkov oziroma za skoraj 80 odstotkov večji kot v letu 1976.

Sicer pa se je, gledano v celoti, zunanjetrgovinski primanjkajlaj najmočnejše povečal lani v primerjavi z letom 1976 v črni gori, namreč kar za 7,8 krat. V Vojvodini je bil za 2,7 krat večji in v Makedoniji za 2,3 krat večji. V BiH je bi lanski primanjkajlaj za približno 41,6 odstotka večji kot v letu 1976, V Sloveniji pa je bil za 86 odstotkov večji.

Vendar pa zunanjetrgovinski primanjkajlaj Slovenije za razliko od jugoslovanskega primanjkajlaja lani ni bil rekorden. Večji primanjkajlaj je imela Slovenija v letih 1974 do 1975, ko je znašal približno 12,8 oziroma 12,5 milijarde dinarjev.

DOLENJSKO DARILO ZDRAVSTVU

— Novomeška bonišnica je bogatejša za tri dragocene medicinske aparate, ki so jih kupili z denarjem, katerega so zbrali občani Dolenjske. Pred poldrugim letom so na pobudo zdravniškega društva Novo mesto pri občinskem odboru Rdečega križa Novo mesto ustanovili poseben medobčinski sklad za nakup dragih medicinskih aparativ, kjer se je v tem času zbralo 1,600.000 dinarjev.

Novomeška bonišnica je bogatejša za tri medicinske aparate. Veliko si bodo lahko pomagali z aparatom za štetje krvničk, daleje z aparatom za hitro zmrzovanje, rezanje in barvanje tkiva ter z avtomatsko pipeto. Kupljenih imajo že več aparativ, ki pa so na poti iz tujine.

KOROŠKI SLOVENCI OBVEŠČAJO EVROPSKE DRŽAVE

— Predstavniki osrednjih organizacij slovenske manjšine v Avstriji so generalnemu sekretarju konference o varnosti in sodelovanju v Evropi izročili peticijo, ki jo bo generalni sekretar posredoval udeležencem konference. V peticiji so opozorili na to, da Avstrija še vedno ni izpolnila obveznosti, ki jih ji nalaga člen 7 avstrijske državne pogodbe do slovenske manjšine.

Delegacija, v kateri sta za zvezo slovenskih organizacij na Koroškem dr. Franci Zwitter in Feleks Wieser ter za narodni svet koroških Slovencev dr. Matevž Grilc in Filip Warasch, je udeležencem konference dostavila informacijo o trenutnem položaju slovenske manjšine in dokumentacijo, ki argumentirano prikazuje zgodovinski nastanek narodnostnega konfliktu na Koroškem ter protimanjšinski značaj avstrijske manjšinske zakonodaje.

V peticiji je rečeno: Evropske države želimo obvestiti, da slovenska narodna skupnost na Koroškem po več kot dvajsetih letih od podpisa državne pogodbe še ne uživa pravic, ki so zajamčene

v tem mednarodnem dokumentu za zaščito njenega obstoja in pospeševanje njenega razvoja.

Zakon o narodnostnih skupinah z dne 7. julija 1976 s pripadajočimi odredbami zvezne vlade z dne 19. januarja 1977 in z dne 31. maja 1977, ne samo da ne pomeni izpolnitve ustreznih določil državne pogodbe, temveč globoko zožuje in pogojuje te pravice. Le peščica slovenske narodne skupnosti na Koroškem uživa manjšinske pravice, slovenska narodna skupnost pa je še vedno žrtve šovinističnih izpadov in pritiskov, zlasti nemškonacionalističnega "koroškega heimatdiensta".

Do zadnjega smo si prizadevali s predstavniki naše vlade in parlamenta dosegči sporazumno urejanje teh problemov; čeprav smo slej ko prej pripravljeni na konstruktiven dialog, pa avstrijska vlada in parlament doslej nista pokazala pripravljenosti za pogajanja o dejanski uresničitvi člena 7 državne pogodbe. Zato se obracamo na vas, ker gre brez droma za kršitev načel sklepne listine konference o varnosti in sodelovanju v Evropi.

Na dan slovenskega kulturnega praznika, 8. februarja, so podeli srebrne Voranceve plakete prizadevinu kulturnikom. Zacefa so se tudi obnovitvena dela na Prežihovi bajti, akauemski kipar Baťic Stojan pa pripravlja na Prežihovem vrnu štiri metre visok bronasti kip Prežihovega Voranca.

V okviru Vorančevih dni bodo 19. februarja slovenski taborniki prehodili poznano VORANCEVO POT, medtem ko bo 24. februarja v Celovcu zacefal delati PREŽIHOV KLUB. Namen kluba je surjenje slovenske knjige na tujem.

AVSTRIJCI NISO PRAV OZNACEVALI VIN

— Avstrijske kleti ne bodo smeles več prodajati vin, ki bi bila označena tako, kot da prihajajo iz znamenitih vinogradniških krajev v ljutomersko-ormoških goricah — Slatnjaka in Zeleznih drevi. Tako je razsodilo avstrijsko vrhovno sodišče in s tem končalo sedemletni spor o zaščiti imen ljutomerskih vin.

V Avstriji so namreč svoja vina prodajali pod nemskimi imeni Luttenberg (Ljutomerčan), Nachtigaller Luttenberger (Slatnjak) in Eisentuerer (Zelezne dveri), se pravi z imeni znanih ljutomerskih vin, kot so si jih ta pridobila pred vojno, ko so bili avstrijski in nemški kapitalisti, večinoma lastniki ljutomerskih vinogradov. Jugoslavija je že leta 1971 vložila tožbo za zaščito imena ljutomerskih vin. Avstrijske kleti so se temu upirale, toda vrhovno sodišče je zdaj odločilo, da vin ne bo mogoče več prodajati z imeni, ki bi spominjala na ljutomerska.

PRENOVLJENA PILONOVNA GALERIJA

— V Ajdovščini so predali namenu prenovljene razstavne prostore, ki so jih uredili v Pilonovi galeriji. V omenjenih prostorih so uredili spominsko sobo slikarja Vena Pilona, v kateri so razstavili nekatere njegova dela, fotografije in druge dokumente iz njegovega življenja. Prav tako so odprli sobo pisatelja dr. Daniela Lokarja. Pripravili pa so tudi razstavo prijateljev Vena Pilona. Svoja dela razstavlja kar 46 Pilonovih prijateljev in častilcev, med njimi Božidar Jakac, Riko Debenjak, Andrej Jemec, Zdenko Kalin, Maksim Sedej in drugi.

150.000. BARVNI TELEVIZOR

— 10. februarja so v temeljni organizaciji Elektronika v velenjskem Gorenju izdelali 150.000. barvni televizijski sprejemnik. Tedaj so delavci priredili kratko slovesnost.

Prvi televizor so v velenjskem Gorenju izdelali leta 1970. Od leta 1973 naprej izdelujejo v celoti doma izdelan tako barvni kot črno-beli televizijski sprejemnik, istočasno pa pomeni leto 1973 tudi prelomnico v proizvodnji tega izdelka.

Sprejem predsednika Slovenske izseljenske matice Draga SELIGERJA in pesnika Cirila ZLOBCA na sydneyskem letališču v soboto 4. feb., 1978.

VORANČEVI DNEVI 78

Vorančevi dnevi, ki jih letos prirejajo na Ravnah na Koroškem že sedmič, k spominskim svečanostim pa vključujejo vso dolino ob Dravi ter segajo še dalje, so bili v preteklosti manj odmevni, bili so pripravljeni skromno. Letos, ko so na vrhuncu prizadevanja o podružbljanju kulture in širjenju knjige, pa bi lahko rekli, da so Vorančevi dnevi dobili krila. Razširili so se namreč po okoliških krajih, vse do Celovca z več kot tisoč nastopajočimi. Kuturne prireditve so se razrastle iz letošnjega januarja in se v nadaljevanjih poglobile do konca februarja.

Letošnjo široko zasnovano kulturno manifestacijo Vorančevih dnevov poklanja Koroška spominu treh slovenskih književnih velikanov: Prešernu, Župančiču in Prežihovemu Vorancu. V ta namen so se že zvrstili recitali ob Župančičevi obletnici na Ravnah, v Mežici in drugod, do kon-

ca februarja pa bodo še v Črni in Žerjavu.

Koroška dolina ta čas polnokrvno živi v znamenju svojega velikega književnika in družbenopolitičnega delavca Voranca. Prek 1100 nastopajočih bo še nastopal v Kotljah rojstnem kraju jubilanta, v Prevaljah, Mežici, Koprivi, Strojni, Lešah, Topi, Žerjavu, vse do začetka marca.

Osrednja prireditev Vorančevih dni je XI. pevsko srečanje z naslovom Od Pliberka do Traberka, na katerem je sodelovalo 700 pevcev. Nič manj zanimiva ni bila glasbena prireditev z naslovom Med Uršlo in Peco so viže in rej z nastopom šantelskih parov. Poleg tega, da so za Vorančeve dneve pripravili krstno predstavo Judenburga, ki jo je po Vorančevem delu dramatiziral Mitja Šipek, se vrstijo še številna kulturna gostovanja iz Kranja, Maribora in Ljubljane.

NOVICE IN ZANIMIVOSTI DOMOVINE

KOTLJE — PRIMER SODOBNEGA URBANIZMA

Zirija Plečnikovega sklada je odločila, da letošnjo Plečnikovo nagrado v Sloveniji podeli avtorjem dip. inž. arh. Mirku Mrvi, dipl. inž. arh. Borutu Delaku in dipl. inž. arh. Janezu Kobetu za zasnovno novega naselja Kotlje v Ravnah na Koroškem.

"Novi del naselja Kotlje je plod prizadevanja in uveljavitev organizirane, racionalne in sodočne enodružinske zazidave po načelih sodobnega urbanizma."

Posebna odlika zaslove nove soseske je razporeditev družinskih hiš v skupine, ki tvorijo variacije v ulični sliki, usklajena graditev javnega in zasebnega bivalnega prostora ter inventivna prilagojenost oziroma včlenitev novega v neposredno naravno okrogo. Arhitektura je enostavna, nemodna in prilagojena potrebam in željam posameznikov. Vse to daje novemu naselju obeležje kvalitetnega stanovanjskega okolja, pogoje za življensko radost in medsebojno sožitje in je vzoren primer našega urbanističnega reševanja naših stanovanjskih predelov," je ob podelitvi Plečnikove nagrade v prostorih Narodne galerije v Ljubljani v obrazložitvi poudaril predsednik skupščine sklada za Plečnikove nagrade Sergej Vošnjak.

DOVOLJ DELOVNIH MEST ZA POVRATNIKE

V Slovenijo se po podatkih republiške skupnosti za zaposlovanje vsako leto vrne približno dva tisoč naših ljudi, ki so začasno zaposleni na tujem. Večina zlahka dobi delo doma, na splošno pa je povprečna čakalna doba za delovno mesto šest mesecev. Za letošnje leto se predvideva, da bo odprtih nad tri tisoč delovnih mest, pretežno na tistih področjih, od koder se največ ljudi zaposluje na tujem. Veliko hitreje naj bi se razvijala tudi obrt, ki naj bi zagotovila dodatnih 1400 delovnih mest.

Zanimivo je, da so ob novem letu, prav v času, ko se je pri nas mudilo na novoletnih počitnicah največ naših rojakov, v Lendavi odprli nov obrat tovarne Gorenje-Varstrost, v katerem izdelujejo sanitarni kabine, v Črnomlju, v Beli krajini, pa so položili temeljni kamen za novo tovarno Gorenja, v kateri bodo izdelovali kompresorje za hladilne naprave. Med novoletnimi prazniki se je povezovala z našimi rojaki tudi delovna organizacija Olga Meglič iz Ptuja, ki deluje v okviru sestavljene organizacije kovinske industrije ELKOM. Podjetje Olga Meglič namerava v vasi Dolane v Halozah zgraditi tovarno hidravličnih elementov; naši rojaki, ki so začasno zaposleni na tujem, naj bi novi tovarni posodili devize za uvoz opreme, s tem pa bi si zagotovili tudi delovno mesto. Posojilo v višini najmanj 10.000. — DM naj bi bilo za dobo petih let, tovarna pa bi jim ga vrnila po petih letih z 10 odstotnimi obrestmi.

SLOVENSKI DOM V GORICI

V Gorici v Italiji so slovensko položili temeljni kamen za slovenski kulturno-športni center. Center gradijo na pobudo slovenske kulturno-gospodarske zveze in ob finančni pomoči Slovenije. Objekt je projektiral arhitekt Edo Mihevc.

DRAGA NAFTA

Jugoslavija je v prvih desetih mesecih lani uvozila približno 7,8 milijona ton surove nafte, kar je za približno 15,8 odstotka več kot predlani v enakem obdobju. Poznavalci ocenjujejo, da bo letos Jugoslavija porabila za uvoz nafte približno 19,8 milijarde dinarjev, kar predstavlja več kot deset odstotkov celotnega jugoslovanskega uvoza. Večino nafte uvaža Jugoslavija iz Sovjetske zveze, Irača in Libije.

LJUBLJANA — Zgodovinar France Ostanek je v Zgodovinskem časopisu objavil sestavek, v katerem na temelju podatkov v listinah dokazuje, da je šola v Innichenu na Tirolskem v Avstriji med najstarejšimi šolami na nekdaj s Slovenci naseljenem ozemljem. Dokazano je, da je začela s poklicem leta 1140, verjetno pa je obstajala že dosti prej. Iz doslej zbrane dokumentacije imamo izpričano šolo v Kopru 1186. leta, na Koroškem pa so ugotovljene šole v Šentvidu (1220), Velikovcu (1231) in Krki (1189), tem slike šole v Mariboru, Škofji Loki in Ljubljani.

ŠKOFJA LOKA — Loška gimnazija postaja "smučarska". Od 18 oddelkov so namreč širje smučarski. Dvainštideset dijakov, odličnih smučarjev, ima pouk prilagojen tako, da lahko redno trenira in se udeležuje tudi tekem. "Smučarsko" gimnazijo, ki je za zdaj le poskusna, bodo tudi uradno potrdili.

TOLMIN — Pevski oktet Majnik je bil pred tremi leti ustanovljen na posebno željo zdravljnih alkoholikov, ki so že želeli pijačo zamenjati s pesmijo. Od tedaj so imeli že več kot 60 nastopov. Vsa tri leta vodi oktet Ivanka Kosmač, rojena Hvala. Tako le pravi: "Nisem se mogla odreči glasbi in petju, čeprav mi je manjšalo prave glasbene vzgoje. V človeku spi notranja sila, ki ga spodbuja in sili, da po svojih močeh in zmožnostih prispeva k splošni kulturi naroda."

VAČE NAD LITIJO — V tem ne razvitem kraju, slavnem po najdišču Vaške situle, je tiskarna Slovenija odprla svojo knjigoveznicu.

GORNJA RADGONA — V gasilskem domu v Meleh so pisatelji-amaterji iz gornjeradgonske občine ustavili občinsko literarno društvo. Člani društva so mladi ljudje, ki so po poklicu vzgojitelji, delavci, tehniki, dijaki, gospodinje. Z združenimi močmi si bodo prizadevali objavljati svoje literarne izdelke. Tovarna ELRAD Gorenje v Gornji Radgoni, ki se ukvarja z elektronsko proizvodnjo, bo izdala tiskano knjigo z njihovimi sestavki. Knjiga bo opremljena z reprodukcijami del slikarjev samoukov v gornjeradgonski občini.

SLOVENJ GRADEC — Tu so slovensko odprli novi dom telesne kulture. Upajo, da bo vplival na nadaljnji razvoj športa v Mislinjski dolini.

Zastopnice Triglava se poslavljajo od provincijala g. P. Broliha

PRESTRANEK — Kmetijska zadruga je odprla eno najboljših opremljenih farm za proizvodnjo mleka, na kateri bodo redili 550 krav in 440 telet. S sodobnim sistemom molže bodo v eni urri pomolzli 80 krav.

PIVKA — Perutinski kombinat je odpril novo farmo za valilna jajca. V njej bodo lahko vzgojili na leto približno štiri milijone enodnevnih piščancev. Farmi na Ravnah se bosta v bližnji prihodnosti pridružili še dve: farma za konzumna jajca v Cerknici ter nova valilnica v Žabičah pri Ilirske Bistrici. V letu 1980 naj bi Perutinski kombinat Pivka proizvajal že 17 000 ton piščančjega mesa in 50 milijonov konzumnih jajc.

POSTOJNA — Postojnska pihalna godba je bila ustanovljena že leta 1817, dobro leto pred odkritjem nadaljevanja Jame. V teh dneh je praznovala že svoj 160. jubilej. V vsem tem obdobju so pogosto igrali pred jama ali v sami jami. Danes šteje postojnska godba 50 godbenikov, večdel mladih ljudi, ki so se igranja naučili v glasbeni šoli.

CELJE — Delavka Justa Benkočič je odprla prenovljeno in posodobljeno furnirnico LIK Savinja, ki je zdaj največja furnirnica na Balkanu. V njej bodo letno izdelali približno 14 milijonov kvadratnih metrov furnirjev.

JUBILEJ MATIČINIH PUBLIKACIJ

Redni publikaciji Slovenske izdajalne matice, revija Rodna gruda in Slovenski koledar, proslavljata letos četrto stoletja izhajanja. Ob izidu jubilejnih številk sta uredništvo sklicali tiskovno konferenco z namenom, da domačo javnost nekoliko podrobnejše seznanijo s publikacijami, ki sta priljubljeni med Slovenci na vseh kontinentih. O obeh naših publikacijah so ob jubileju objavili priložnostne članke skoraj vsi slovenski dnevniki in tedenški listi.

SLOVENSKE PROSLAVE 1978

Predsedstvo republiške konference SZDL Slovenije je razpravljalo o predlogu proslav in prireditv v letošnjem letu in soglašalo, da naj bo glavni kulturni dogodek leta 1978

stota obletnica rojstva velikega slovenskega pesnika Otona Župančiča. Osrednji slovenski proslavi bosta v Ljubljani in v juniju v Vinici v Beli krajini. Letos bomo proslavili tudi 35-letnico kočevskega zborna, sprejetje sklepov AVNOJ o priključitvi Primorske in Istre k Jugoslaviji in še nekatere dogodke iz naše zgodovine. Posebna svečanost bo tudi ob 25-letnici smrti revolucionarja Borisa Kidriča. Ena izmed pomembnejših republiških proslav bo tudi ob 200-letnici prvega vzpona na Triglav.

LJUTOMERSKE IN ORMOŠKE GORICE

GORICE — Na črti Radomerje — Železne dveri — Cuber — Jeruzalem — Svetinje zdaj tudi uradno pelje tako imenovana vinska cesta. Računajo, da bo modernizirana cesta vplivala na razvoj vinogradništva in turizma.

DARILO KOROŠKIM SLOVENCEM

Predsednik Slovenske narodne podporne jednote Frank Groser je pred nedavnim poslal predsedniku Zveze slovenskih organizacij na Koroškem, Avstriji, dr. Franciju Zwitteru ček za 2.500 — ameriških dolarjev. Ameriški Sloveni so poklonili denar našim koroškim rojakom, da bi ga po svoji presoji uporabili pri nadaljevanju boja proti diskriminaciji. Rojak Frank Groser je tudi sporočil da za letos načrtuje ponovni obisk Slovenije, ob tej priložnosti pa bo obiskal tudi avstrijsko Koroško.

VISIT OF MEMBERS OF THE AUSTRALIAN PARLIAMENT TO YUGOSLAVIA

In October the members of a delegation of both houses of the Australian Parliament, who were on an official visit to Yugoslavia, were received by Kiro Gligorov, the president of the Federal Assembly. During the talks with the representatives of the Federal Assembly the Australian parliamentarians stressed the fact that everywhere in Yugoslavia they had observed exceptional progress and the great pride Yugoslavs have in their achievements. Both sides expressed a desire for better mutual acquaintance and for further cooperation between the two countries.

SLOVENSKI TV PROGRAM NA KOROŠKEM

LJUBLJANA — Na Peči stoji televizijski oddajnik, ki pa je bil nekaj časa mrtev, ker ni oddajal. Kasneje so tisti gledalci, ki žive v delu Kanalske doline v Italiji in v Avstriji na območju Beljaka in v delu Ziljske doline ter zahodno od Celovca, lahko spremljali sliko ljubljanske televizijske postaje.

Oddajnik na Peči je bil dolgo časa sporen, saj avstrijske oblasti niso dovolile oddajanja, češ da bo motil avstrijski televizijski program. Svoje privolitve Avstriji niso in niso hoteli dati in so vso zadevo zavlačevali.

29. decembra 1977 je pričel oddajnik na Peči oddajati program ljubljanske televizije in to na 47. kanalu UHF z vertikalno polarizacijo. S tem, ko bodo lahko koroški Sloveni spremljali program v svojem, slovenskem jeziku, je prav gotovo narejen velik korak k še tesnejšemu sodelovanju in zblizevanju.

IZSELJENKAM — PIONIRKAM

Rdeč nagelj, za katerega bi lahko rekli, da je naš slovenski simbol, ob tem prazniku pripenjam našim ženam na prsi. S šopki rdečih nageljnov pozdravljamo naše drage, kadar pridejo z dolgih poti spet med nas. Z rdečimi nageljmi se pa tudi poslavljamo, ko začasno ali tudi za vselej odhajajo od nas. Naj bo ta naša skromna beseda velik, velik živordeč nagelj, podarjen spominu naših izseljenk-pionirk, od katerih večine že dolgo ni več, in so njihovi grobovi kdove kje raztreseni po svetu. Mnogi od njih morda nimajo niti več imena in so zravnani z zemljo, ki je čisto vrskala vase telesa teh žena.

Kako skromna in trdo priborjena je bila ta "sreča". Še zanje, ki so bile od doma vajene na najbolj skromno življenje, na premagovanje vsega hudega. Mnoge izmed njih so se kmalu po prihodu omožile s fanti, ko so jih komaj poznale. Skromni domovi so bile velkokrat barake, ki jih je napolnil kup otrok. Bilo je trdo garanje od jutra do pozne noči za družino, za podnajemnike: pranje, kuhanje, pospravljanje, šivanje, in krpanje, delo na njivici, če si bil srečen, da si jo premogel, pa dajanje poguma možu, ki se je lovil za zaslужkom zdaj tam, ker drugače ni šlo v tistih prvih časih. Pa so zmogle še delo v društih, za pevske zbore za dramske krožke, ki so jim postala topla skupna slovenska ognjišča tam na tujih tleh.

Nič lažje ni bilo našim izseljenkam pionirkam v evropskih deželah. Njihovim možem in sinovom so pili življenjske moči tudi rudniki. Kako so jim zaradi zastrupljenih pljuč pred očmi usihali, čeprav so se trudile, skrbele in pomagale, se z gremkim obupom v srcu svojim dragim veselo nasmihale in jim dajale poguma. In tako so jim olepšale tisti zadnji čas, ki je štel morda leta ali le nekaj mesecev. Tiho ste odšle, se poslovile druga za drugo, naše izseljenke pionirke. Tuja zemlja je vrskala vase sokove vaših teles. Vaša kri pa se je pretočila v vnuke in pravnike. Slovenske izseljenke pionirke, zasejale ste kleno seme. Naj vam bo ta skromen rdeč nagelj v spomin ob mednarodnem ženskem dnevu.

(Po radiju 2EA).

DECEMBERSKI OBISK

V decembru sta nas ob zaključni šolski proslavi in podelitvi Cankarjev nagrad obiskala jugoslovanka knježnika Erek KOŠ in slovenski rojak g. Bogdan PO-GAČNIK, katerega se še spominjam iz obiska Slovenskega okteta. Žal jima je bil čas bivanja v Sydneju zelo odmerjen, pa sta z velikim razumevanjem žrtvovala svoj prosti večer in prisla med našo šolsko mladino.

Presenečena sta bila, da je v današnjem času še skupina ljudi, oziroma organizacija, ki kot priznanje deli knjige.

CLUB'S NOTICE

Please take notice that the Board of Directors of Triglav Club Limited appointed as the Secretary of the Club Mr. Jože Čuješ. He is replacing Mr. S. Petkovšek who has resigned.

ODIGRALI SMO...

Triglav Community Centre, naša dobrodeleno-kulturno-umetnišakak in kdo ve še kakša organizacija se lahko z zadovoljstvom ozira nazaj na zadnjo soboto v februarju. Igra, na katero se je Triglavsko Dramska Skupnina pripravljala že precej dolgo, je za nam. Vsi, ki so igro videli, poznajo nastopajoče in so jim že dali priznanje. Večina tudi ve, da je bil režiser, ki je igro pripravil, Miran Spicar malokdo pa ve, koliko dela, truda in prostega časa je Miran vložil v pripravo scene in kulis. Kljub njegovemu pridnemu delu pa bi bilo verjetno tudi za njega preveč, če mu ne bi na pomoc priskočil Stanko Fabian, za katerega bi lahko rekli, da je s pridnimi rokami delal čudež in prav njemu se imamo zahvaliti, da je bilo vse pravočasno pripravljeno za predstavo. Pri tem pa ne smemo pozabiti tudi drugih, ki so pomagali predstavo pripraviti, ne da bi kdo za to vedel. Kdo je vedel, da je v tisti luknji pod odrom skrita šepetalka, Dušica Debeljak, ki je marsikateremu igralcu pomagala čez neroden trenutek pri predstavi. In za odrom smo lahko našli Ivice Krope, ki je poskrbel, da se je vsak igralec znašel ob pravem času na pravem mestu. Ivan in Frank Čufar sta pomagala Staniku Fabianu, da so se kulise hitro in bez težav menjale in da so bile vse stvari na pravem mestu. Mlinarjev hlapec v igri, v katerem so prijatelji spoznali Vinka Samsa, ni samo odigral svoj vlog v igri, temveč je tudi pripeljal vse kulise in opremo iz Triglava v dvorano in kar je še hujše, po predstavi je tudi vse odpeljal nazaj na Triglav, ko so gledalci že mirno spali v svojih posteljah. Seveda so tudi vsi ostali igralci

pri pripravah pomagali, pa če omenimo samo Lojza Mogeta, ki je kljub svoji prezaposlenosti kot manager Triglava se vedno našel čas, da je sodeloval pri igri in pomagal pri pripravah. V veliko pomoc so bile tudi ga Elšnik in ga Suster, ki sta napekli dovolj krofov in flancov ne samo za oder, temveč tudi za goste v dvorani, pa tudi ga Sajn in ga, Tašner, ki sta skrbeli za postrežbo v kuhinji. Odbornik Triglav Community Centra, g. Tone Vrh s soprgo in hčerko so poskrbeli za red in vstopnino pri vratih pomagali pa so tudi še drugi. Tako je ga Jurisevič pomagala pri šivanju kostumov, g. Pogacar nam je posodil lasulje, a naš povedova, g. Sedelbauer je poskrbel za tiskanje programov igre. K. uspehu vecera so veliko pripomogli tudi člani Slovenskega Drustva Sydney, ne samo s številnim obiskom temveč z dejansko pomočjo, posebno gospe Beba Borec. Ga. Ivanka Bulovec in ga. Milena Špicar, ki so v imenu Slovenskega Drutva Sydney za predstavo prispevale lep del sendvičen in okrepčila za goste. Pokrovitelj večera, Triglav Community Centre želi izraziti svoje veselje in hvaležnost za vso pomoč, ki smo jo dobili od vseh strani in zadovoljstvo, da je večer tako lepo uspel. Hkrati izrekamo zahvalo vsem, ki so sodelovali v Dramski skupini Triglav, za vloženi trud. Mimogrede, če kdo še ne ve, igro je res privravila Dramska skupina Triglav, čeprav to po nesrečni pomoti ni bilo nikjer omenjeno v programih. Vse, kar je sedaj potrebno, je korajža, vztrajnost in — za naslednjo predstavo dober tonski tehnik, ki bi poskrbel za boljše ozvočenje.

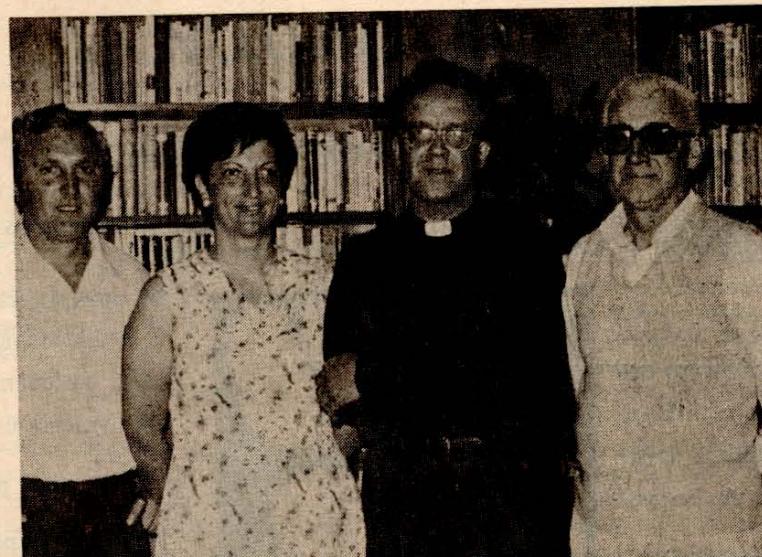
MS

PROVINCIAL

Po dvomesečnem življenju med nami se je koncem novembra poslovil od nas predstojnik slovenskih frančiškanov g. p. Polikarp Brolih iz Ljubljane. Pred odsodhom je bil tudi gost na slo-

P. POLIKARP BROLIH

venski radijski oddaji postaje 2 EA, s katere objavljamo doljni posnetek. Od leve na desno stoje: P. Krope, M. Ličan, p. Provincijal in J. Čuješ.

RECEPT IZ SLABIH ČASOV

1/4 kg zvezega korenčka
1/2 kg moko
1/4 kg margarine
marmelada za nadev (poljubna)
ščepec soli
1 pecilni prašek
sladkor v prahu, pomešan z vanilijo.

Daj na desko moko, zdrobi

med njo margarino, dodaj narihani korenček, sol in pecilni prašek in zgneti v testo. Testo razvaljav kot za kekse, ga razreži na kvadrataste krpice, daj na vsako krpico čajno žličko marmelade, prepogni iz ogla na ogel in izoblikuj rožiček ("kifelc"), lepo rumeno zapeči (okrog 170 C, kot za kekse), povlaj vroče v sladkorju in.... Dober tek!

Ta recept nam je napisala goska Gizela Cilenšek iz Rogatca, ki je trenutno na obisku pri svojem bratu in njegovi družini v Avstraliji, s katerim se je srečala po 36 letih.

In kako je bilo srečanje po tolikih letih?

"Lepo! Ko sem ga zagledala se mi je zdelo, kot da sva se včeraj videla!"

Nič čudnega. Saj kri res ni voda!

Gizela Cilenšek

POTILI SO SE

Pri polaganju temeljev za Triglavski dom so se po poročilu predsednika gradbenega odbora g. H. JURIŠEVIČA "prostovoljno potili" naslednji člani Triglava:

D. Šajn 42 ur in njegov traktor 16 ur, J. Šajn 9 ur, J. Vidmar in A. Vidmar vsak po 14 ur, M. Zadnik 18 ur, A. Kuret 4 ure, F. Krajnc ml. 6 ur, K. Samsa 7 ur, A. Poršek 26 ur, L. Magajna 5 ur, V. Munih 14 ur, R. Jakšetič 8 ur, M. Urban 14 ur, M. Milard 8 ur, J. Slavec 3 ure, P. Krope 9 ur, I. Krope 2 uri, A. Sedmak 10 ur, M. Lipold 6 ur, R. Uljan 13 ur, P. Barba 4 ure, A. Moge 2 ur, D. Moge 2 ur, L. Benko 8 ur, F. Pečar 7 ur, Š. Žekš 6 ur, M. Žekš 4 ure, A. Fabijančič 6 ur, A. Vrh 4 ure, M. Vrh 4 ure, J. Berginc 6 ur, F. Mikl 3 ure, E. Kukovec 2 uri, S. Fabjan 2 uri, P. Selak 2 uri in H. Juriševič 83 ur. Skupno torej 394 ur. Lepo število prostih ur je dokaz plemenitega namena naših članov v stremljenju za našo skupno steho. HVALA VSEM!

Odbor Triglava.

NA LJUBLJANSKEM RADIJU

Pred kratkim je Radio Ljubljana v izseljenki ur prenašal del proslave zaključka šolskega leta pri Triglavu in spored podelitve Cankarjevih knjižnih nagrad. V celoti so podali govor voditeljice šole gospe Marize Ličan in petje našega moškega zobra. Rojaki v domovini so slišali njihovo lepo zapeto pesem "Oj Triglav, moj dom."

TRIGLAVSKA MLADINA

Naš zaslužni član in vstrajni vodja mladinske sekcije g. IZIDOR KARBIČ je predal vodstvo mladine g. STEVENU MAYERJU. Do spremembe v vodstvu je prišlo zaradi pomanjkanja časa, s katerim se je moral g. Karbič nenehno boriti.

Mladina se svojemu dosednjemu voditelju najlepše zahvaljuje za vse žrtve in trdno delo ter upa, da bo v Stevenu našla enako dobrega in požrtvovalnega svetovalca in vodnika.

D. Seliger in C. Zlobec med odborniki Triglava

POZDRAVLJENA NAŠA GOSTA

Kako smo srečni, da sta med nami, Vama je dokaz napolnjena dvorana srečnih ljudi.

Zbrali smo se, da izkažemo hvaležnost našima gostoma, ki sta preletela tako dolgo pot, da bi preživelata nekaj ur med nami.

Njuna želja je pomagati našim klubom in posameznikom. Vesela bosta, če se bomo med seboj zblížili in strpno reševali probleme.

Drago Seliger, predsednik Slovenske izseljenske matice dobro pozna skoro vse kotičke sveta v katerih se nahajajo Slovenci. Zna za njirove težave in želje, zato želi kolikor je mogoče vsem pomagati in ustreči.

Ve, da smo odšli z doma ob času, ko se je v domovini začela bogateti duševnost našega najbolj preprostega človeka, ki je bil do takrat oropan vsega, kar človeka bogati in kar dopolnjuje njegovo notranjost.

Odšli smo prezgodaj, da bi bili deležni tega bogatstva. Slovenci, ki smo bili pod tuji, nismo

bili deležni svoje kulture, v tujo pa se nismo vživel, zato za nas ne velja postavka, da smo Slovenci najbolj načitan narod. To vam lahko povemo vsi, ki delamo v ustanovah, kamor bi lahko tudi Slovenec prišel po svojo kulturno hrano.

Slovenske knjige ležijo nedotaknjene po policah avstralskih knjižnic. Pojdimo in vprašajmo zanje! Tako bomo lahko zahtevali od avstralske vlade denarno pomoč za nakup novih knjig in bomo tako s sodelovanjem naše izseljenske matice in požrtvovalnih slovenskih književnikov obogatili knjižne police in svojo notranjost.

V vsaki knjigi je del človeka, ki je to knjigo ustvaril in s čitanjem del tega velikega ustvarjalca stopi v nas, nas krepi in bogati. Nič več se ne čutimo nebogljena prazna školjka, kajti v nas pronikne biser, ki je nastal v duši ustvarjalca.

Da je cilj MATICE DATI NAM TO, česar nam nova do-

movina ne nudi, je dokaz v tem, da so nam poslali tako pomembnega pesnika, pisatelja, prevajalca, antologista, petkratnega literarnega nagrajenca CIRILA ZLOBCA, ki nam je skupno z Dragom Seligerjem predstavil velikega ustvarjalca slovenske poezije OTONA ŽUPANIČA.

Naj bo to le otvoritev praznovanja stote obletnice rojstva tega velikana, obenem pa za nas neka prelomnica, konec tarnanja, da nimamo izobrazbe in začetek počlabljanja v dela naših pesnikov in pisateljev. Knjiga nam da več kot šolska klop, treba jo je le vzeti v roke in se vanjo zatopiti.

Skrajšano sedenje pred televizijo, kjer je na sporedu več ali manj le ubijanje in nasilstvo, nam bo dalo potreben čas za čitanje. V knjigi bomo našli del plemenitosti: Prešerna, Cankarja, Kosovela, Ketteja, Zlobca in na desetine drugih.

V Župančičevem letu naj bo naše geslo ČITANJE IN NE JAMRANJE!

Ivana Škof.

RUDI NI VEČ SAM

V soboto 25. Februarja 1978 sta se v Stanmore poročila g. Rudi FRANKOVIČ in Matilda TOMAŽIN, ki je pred meseci prišla v Avstralijo iz Kranja. Priči sta bila g. Lojze Košorok in g. Lojze Glogovšek. Obred civilne poroke je opravil g. Jože Čuješ.

Rudiju, nekdanjemu hišniku na Triglavu, želijo Triglavčani in drugi prijatelji obilo sreče v skupnem življenju z gospo Matildo, njej pa novo in srečno življenje ob dobrem in marljivem možu.

VESELA POROKA

V soboto 21. Februarja 1978 sta se v slovenski cerkvi v Merrylands poročila Rudolph Joseph ROLIH in Sylvia KARBIČ, otroka zavednih in marljivih slovenskih staršev živečih v bližini sydneyjskega velemeesta.

Triglavskva skupnost želi mladoporočencema obilo sreče v skupnem življenju, staršem pa zadovoljstva nad uspešno vzgojenimi otroki.

Sylvia in Rudi Rolih ob zaroki

YUGOSLAV EXPORT & CREDIT BANK GROUP

(ZDRUŽENA JUGOSLOVANSKA IZVOZNA IN KREDITNA BANKA)

S poslovno mrežo širom Jugoslavije in s predstavnistvimi v inozemstvu. Svoje predstaništvo je odprla tudi v Sydneju. Za vse nasvete o finančnih vprašanjih v Avstraliji in Jugoslaviji se obrnite na nas.

Vaše denarne pošiljke v domovino bodo najboljše in najhitrejše realizirane preko naše banke. Kadar pošiljate denar v vaši banki, zahtevajte da se bo vaš ček glesil na:

YUGOSLAV EXPORT & CREDIT BANK GROUP

Če nas želite obiskati v Sydneju, naš naslov je:

31 Market St., St. Martin's Tower v petem nadstropju Sydney

Telefoni: 29 5210, 29 1050

Mi smo najstarejša jugoslovanska banka v mednarodnem finančnem poslovanju, naša tradicionalna poslovnost je garancija vašega uspeha.

Ako nam pišete naš naslov je:

Yugoslav Export & Credit Bank group
P.O. Box 88 Queen Victoria Buildings,
Sydney 2000 NSW

socialnih napetosti in nasprotij, spopadov in bede na slovenski vasi, je podoba haloških viničarjev, splavarškega in gozdnega delavstva. V noveli "Tam gori za hramom" je Ingolič med prvimi popisal agresivnost in surovost kulturbundovca na Slovenskem. Po osvoboditvi se je Ingoličeva snov razširila: na probleme socialistične graditve, na življenje mladine, na kmetske upore, na sodobne resne napetosti pa tudi na slovensko izseljenstvo.

Ingoličeve pripovedovanje živi s človekom, s tem, v mrežo ljubezni, sovraštva, strahu in junaštva zapletenim bitjem, z občutkom opisuje njegove moralne tesnobe in vitalnost, nikoli ga ne izloči v izmišljeno osamljednost, njegovih razravanosti in teženj ne odtrga od okolja. Vse to velja tudi za njegovo, mladinsko literaturo. Naj bo napisana za šolarje ali za otroke, realistično ali pravljeno, vselej sta njegove junake ustvarjala njegov čas in človeška ali pisteljska prizadetost.

Ingoličeve pisanje raste iz stvarnega življenjskega gradiva, iz prepričanja, da ni mogoče "pisati o nečem, česar ne poznaš zelo dobro, pa naj bodo to zapleteni problemi človekove notranjosti ali zunanje manifestacije njegovega življenja". In vendar se ta pozitivnost kdaj ali celo često zaloti, kako ga prizadetost zanese v lirizem, kako revolta za trenutek spodrine objektivno pripovedovanje. In če v noveli počaže smisel za individualno usodo, mu je roman predvsem tista oblika, s katero more prikazati kolektiv; in tako nam je Ingoličeve pripovedno pero napisalo nekaj najznačilnejših slovenskih kolektivnih romanov. Te njegove novele in romani so pripovedovani v jeziku, ki je stvaren, enoten, miljejski, pa tudi ljudsko metaforičen.

Ingoličeva pisateljska ustvarjalna sila je tako čustveno kot miselno hotela biti s svojim ljudstvom, je bila z njim — in s svojim ljudstvom in z njegovimi hotenji tudi živi in bo živila.

KAJETAN KOVIČ — za pesniško zbirko "Labrador"

Pesniške zbirke "Prezgodnji dan", "Korenine vetra", "Ogenjvoda" ter samokritično izbrana antologija "Vetrnice" pričajo, da poezija Kajetana Koviča raste iz notranjih pretresov, ki razkrivajo pesnikovo razmerje do življenja in sveta, kakor se kaže od mladostne resignacije patja do spoznanj in obutij, da stehnizirano okolje razkraja še tako lepe utvare. Iz tega gledanja izvirajoča napetost pa spodriva spoznanje, da je svet vendarle nedeljiv in nerazdeljen. Ze v zbirki "Ogenjvoda" se deli pesniku vse bolj stavlja v celoto, nasprotja pa izglašujejo v soglasje in enotnost.

Zadnja zbirka Kovičevih pesmi "Labrador" pa je že izrazita volja po sintezi, po izmiritvi volje in moči, duhovnega in telesnega, najdenje ravnotežja med vsem hladnim v človeku, ki ga simbolizira Labrador, in plemenitom, ki ga simbolizira "južni otok", h kateremu teži Kovičeva misel. Podača sveta in življenja v zbirki je celovita, pesnik jo izraža tudi z izostrelnimi čuti — skozi vid, sluh, tip, voh in okus. Njegova pesem je v "Labradorju" izrazno še posebno kultivirana in neizumetičena: metafora povečuje nazornost težko upojljivega, jezik pa je izbran, demokratičen pa tudi zanesljiv estetski dokaz, da pesem ni le besedna, še manj protibesedna igra, ampak je življenjsko pomembno in kultivirano besedno dejanje.

EDO RAVNIKAR — za urbanistično arhitektonsko stvaritev Trga revolucionarjev.

Ustvarjalno in svojsko delo profesorja in arhitekta Eda Ravnikarja vrednotimo tako v praktični izvedbi izvirnih konceptov v arhitekturi in urbanizmu, po njegovih raziskovalnih in znanstvenih utemeljitvah, po oblikovnih arhitektonskih rešitvah, pa tudi po njegovem pedagoškem delu. Omeniti moramo vrsto njegovih natečajnih projektov, od katerih so nekateri prava prelomnica v strokovni miselnosti, ne samo v našem ožjem prostoru, temveč tudi v širšem jugoslovenskem ali v evropskem merilu. Tako pomenita projekt Tronchetto in turistično naselje Miločer-Pržno spodbudo za mladi rod, predvsem s svojo idejo in s svojevrstno in popolnoma svobodno, a vendar izrazito osebno likrično izpeljavo idej grupne forme.

Ob urbanistični in arhitektonski rešitvi novega Trga revolucionarjev v Ljubljani je profesor Ravnikar skupaj s svojimi mlajšimi kolegi, bivšimi učenci, ustvaril sintezo najsodobnejših arhitektonskih rešitev — ustvaril je delo, ki ga uvrča v plejado graditeljev slovenske arhitekture.

Pedagoško in teoretično delo profesorja Eda Ravnikarja je čutiti tako v vzgoji vrste generacij arhitektov kot v številnih kritičnih zapisih, ki terjajo neločljivost arhitektovega snovanja od poznavanja življenja, družbe in posameznika, hkrati pa enako terjajo najširšo izobrazbo in razgledanost, nenehno stremljenje za novimi in svežimi idejami ter neomejeno vero v silo ustvarjalnega navdihna.

NIKOLAJ OMERSA — za ustvarjalno slikarsko delo.

Akademski slikar Nikolaj Omersa je pričel umetniško pot v skupini Neodvisnih. Pokazal je izjemno barvno občutljivost in prefinjen občutek za barvno kompozicijo. Slikarjeva motivika, slikarjev svet je ostal ujet med dvoje sorodnih in zanj pomembnih stvari — med naravo in portretom. V vedutah, krajinah in tihozitjih je preproste stvari spreminal v čudovite barvne pripovedi. V barvah, ki mu jih je kazala narava, pa ni iskal velikih učinkov, marveč tiste tenčine, ki jih lahko zazna samo najbolj občutljivo slikarjevo ali umetnikovo oko.

Tako je zorel in tako se je povzpzel v vrh slovenske likovne umetnosti kot eden najboljših koloristov. Kot odličen portretist pa se je znal poglobiti v bistvo upodobljenega človeka, v duševnost in čustvovanje — vse to je dosegel s prefinjeno tekočo risbo, ki mu je bila kot ogrodje, in pa z barvami, s katerimi je dosegel dvoje: portretirančovo karakterizacijo in barvno polnost, lahko bi rekli celo polpolnost.

V Omersovem slikarstvu, ki velja za izredno spontano, najdemo vselej sledove resnega dela in študija, veliko poznavanje sodobnega slikarstva, čutiti pa je tudi, da zna izbirati in ustvarjati iz znanih likov nove, osebno izpričane in obarvane organizme. Zato lahko čutimo klub premočrnosti in vztrajaju pri motiviki, ki se ji je posvetil že na samem začetku, v umetniku vselej tudi iskalca. V slikarsko pojmovanje krajine, vedute in tihozitja je prinesel toliko novega, da ga uvrščamo med najpomembnejše slovenske slikarje. Z razstavami doma in v tujini, je vselej pritegovan pozornost kritike in občinstva. Kvalitetno in zvezstvo svojemu slikarskemu izrazu je izpričal tudi v odličnih mladinskih ilustracijah.

DESET RESNIC

*Ena: od naše zemlje lepša ni nobena.
Dva: celo ime prav lepo ima! Slovenija!
Tri: Triglav, očak planinski jo kras,
Štiri: Ljubljansko polje sredi nje se širi.
Pet: Slavi jo Franc Prešeren, naš velikan poet!
Šest: junaško širil njen bom povest,
Sedem: obljube te nikdar ne snedem!
Osem: Slovenec sem, če kdo me vpraša kdo sem!
Devet: da ljubim jo naj ve cel svet,
Deset: zapisana mi je v srce do konca mojih let!*

Pavla Gruden

NANDE IN DRAGO VIDMAR

— za umetniško, socialno, likovno partizansko oblikovanje.

Slikarja in grafika, brata Nande in Drago Vidmar sta dala slovenski likovni umetnosti neizbrisen pečat. Po prvi svetovni vojni sta bila predstavnika takratnega revolucionarnega ekspressionizma. Njuna risba in slika je upodabljala grozljivi svet človekove podzavesti. Toda kmalu je postala njuna risba stvarnejša, začela je izpovedovati resnice o tedanjem svetu.

Slikarja sta nastopala skupaj, bila sta kot nerazdržna skupina; v sliki in grafiki sta odkrivala bedo kmečkih ljudi, hkrati pa sta se posvečala krajini, ki je v njuni sliki zazvenela žalostno in turobno, kakor je bilo žalostno in turobno pri ljudeh, ki so v tej krajini živeli. S slikanjem socialne motivike, kar je vedno terjalo in ustvarjalo tudi ustrezun in samosvoj likovni okvir, sta nakazala smer, ki ju je kasneje, v partizanskem času,

dozorela v pomembna partizanska umetnika.

Tako se v njunem predvojnem, posebej pa še v medvojnem partizanskem opusu razkriva angažiranost in usodna povezanost med vsebino, izpovedjo in obliko. V globoko človeško doživetih slikarskih protestih, ki jih izpričujejo podobe pregnancev, razstreljenih vlakov in mostov, utrujenih partizanskih kolon in grozljivih vojnih pešačev, je čutiti vselej tudi upornost našega ljudstva in veličino časa. Njuno delo iz tega časa pa ni le dokument in sporočilo o poštenih slovenskih umetnikih, čmarveč ima tudi širše likovne razsežnosti. To so dela, ki so sicer nastala z enim samim namenom: razkriti resnico in mobilizirati — so pa vendar iskrene in polnokrvne stvaritve, hkrati spontane in globoko preštudirane. V grafiki in risbah iz tega obdobja so v drzni sintezi združene prvine iz njenega prvega ekspressionističnega in kasnejšega bolj realističnega obdobja.

KULTURNI CENTER IVANA CANKARJA

V Ljubljani že dolgo ugotavljamo, da mesto nima sodobno opremljenega kulturnega središča, v katerem bi se odvijali kulturno-izobraževalni programi, družbenopolitična zborovanja in kongresi, pomembnejši znanstveni in drugi simpoziji ter sestanki za večje število udeležencev. Želja po takšnem "večnamenskem" kulturnem središču v glavnem mestu Slovenije je bila v zadnjih letih vse večja in zato ni presenetljivo, da je novembra 1975 v republički odbor za proslavo stolnici rojstva Ivana Cankarja na svoji ustanovni seji izrekel pobudo, da bi ta že več let načrtovani avditorij začeli kmalu graditi in da bi ga pojmenovali po velikem slovenskem pisatelju Ivanu Cankarju. Od te pobude do danes je bilo že mnogo storjenega in določen je tudi že dan otvoritve:

9. maj 1979.
"Verjetno ni treba posebej poudarjati, kako skromne so dvoranske zmogljivosti v Ljubljani, ki že dolgo ne ustreza več naglemu razvoju kulture in potrebam delovnih ljudi," je poudaril podpredsednik iniciativnega odbora za izgradnjo kulturnega centra Ivan Cankar Mitja Rotovnik. "Trenutno največji ljubljanski dvorani — Slovenska filharmonija in kino Union — imata le nekaj več kot petsto oziroma šeststo sedežev in sta seveda premajhni, pa tudi neprimereni za večje kulturno-umetniške ali družbenopolitične prireditve. Za ilustracijo le en primer: ko je v Slovenski filharmoniji gostoval lani londonski simponični orkester, je moral kar trideset glasbenikov ostati v hotelu, ker ranje na odru ni bilo prostora!"

Takih neprijetnosti v prihodnje ne bo več, saj bo imela velika dvorana Kulturnega centra Ivan Cankar več kot tisoč petsto sedežev in seveda velik ter dobro tehnično opremljen oder. Tako bo lahko gostila vse največje orkestre in polni zasedbi in ne bo se več dogajalo, da bi priznani ansambl zaradi neprimerne dvorane iz svojih turnej zavestno izpuščali Ljubljano.

Velika pridobitev bodo tudi koncertne orgle, ki jih nima nobena dvorana v Sloveniji. Dvorana oziroma oder bo sta seveda poleg koncertantov lahko gostila tudi gledališčnike, balet, folkloriste in musical; v njej bodo še sčevane filmske premiere ali filmski festivali ter kvalitetne kulturno-zabavne prireditve.

Sredna dvorana v novem kulturnem centru Ivana Cankarja bo imela osemsto sedežev (torej približno dvesto več, kot jih je zdaj v Drami oziroma Operi), obe manjši dvorani (dvesto in dvesto petdeset sedežev) pa bosta namenjeni predvsem za komorne prireditve. Ena od teh bo do izgradnje lutkovnega gledališča nudila gostoljubje predvsem gledališču ročnih lutk. Omenimo naj še sprejemno dvorano, ki predstavlja zaključeni celoto.

Arhitektonska izvedba kulturnega centra Ivan Cankar bo omogočala hkratno dogajanje v vseh štirih dvoranah. Spremljajoči prostori (med njimi tudi informativni center, knjigarna, restavracija in podobno) bodo zagotovili, da bo center živahnodeloval ves dan in da bo v tem pogledu kraj, kamor bo človek rad prišel.

"V tem trenutku verjetno še ni mogče v celoti opredeliti kulturno-umetniškega in družbenopolitičnega pomena kulturnega centra Ivan Cankar, vendar lahko z gotovostjo zatrdimo, da gre na področju kulture — pa tudi širše — za eno največjih pridobitev ne le za Ljubljano temveč za celotno Slovenijo. Naš delavec, delovni človek bo z izgradnjo tega centra izbojeval novo zmago na poti svoje samoosvoboditve. Še več: z zgrajenim kulturnim centrom in dejavnostjo v njem bo dokazal, da je zanj bil in ostane boj za socializem in samoupravljanje hkrati tudi kulturni boj," je poudaril Mitja Rotovnik.

Pred novim Kulturnim centrom Ivana Cankarja na Trgu revolucionarjev bo stal tudi pet metrov visok spomenik našemu največjemu pisatelju.

Pavle Jakopič

STANE SE POSLAVLJA

Odbor kluba Triglav je na svoji predzadnji seji z obžalovanjem sprejel ostavko svojega nadvse požrtvovalnega tajnika g. STANISLAVA PETKOVŠKA, ki mu zaradi osebno družinskih obvez ni več mogoče izvrševati tajniških obveznosti pri klubu.

"Stane", kot ga kličejo prijatelji, je družvenemu življenju znan ne le v Sydneu, temveč tudi širom Avstralije in domovine. Bil je soustanovitelj Triglava in prvi predsednik triglavskega kluba z vpisno številko klubske značke št. 1.

Luč sveta je zagledal 7. julija 1935 na Bledu. V Avstralijo je prišel meseca julija leta 1963. Že po nekaj mesecih (oktobra 63) je nevezal stike z ljudmi, ki so aktivno delali v slovenskih organizacijah. Leta 1965 je bil član moškega pevskega zbora "SKRJANČEK", član Slovenskega društva Sydney in njegov večletni odbornik. Ker je kot ljubitelj svoje domovine imel vedno težnjo po sodelovanju in dobrih odnosih z njo, je skupno še z nekaterimi oddorniki društva sodeloval pri organiziranju Triglava, kjer je požrtvovalno in brezplačno delal v

S TRIGLAVA

Vabljeni na
DRUŽINSKO PIRHOVANJE S PLESOM
na velikonočni ponedeljek popoldne na Triglavsko zemljo v St. Johns Park.

V prijetni družbi se boсте domače razveselili in srečali z mnogimi znanci, s katerimi se že dolgo niste videli.

Vabljeni vsi, predvsem družine!

Klub Triglav

neštetih funkcijah tako pri Klubu, kot tudi pri Triglav Community Centru in delniški družbi Triglav Pty. Limited. Med množico drugih del je še nekaj časa urejeval klubska glasilo "Triglav", pomagal pri Triglavski dopolnilni šoli in s svojim vzornim smisлом za družabnost prijetno vplival na svojo okolico.

Vsem nam je žal, da se je Stane umaknil iz središča naše aktivnosti, vendar upamo, da bo še vedno naš zaveden član in po danih mu možnostih tudi sodelavec, če ne drugje, vsaj pri časopisu in administraciji naše delniške družbe, ki urejuje naše gospodarske probleme.

DRAGI STANE, HVALA IN OBILO SREĆE!

Triglavskva skupnost.

POSEBNA NAGRADA S.I.M.

Bivša učenka Triglavsko dopolnilne šole gdc. IRENA MEZGEC je dobila od Slovenske izseljenske matice posebno knjižno nagrado za svoje zaključno delo v šoli, ki se je nanašalo na Slovenijo.

Več nagrad so prejeli tudi ne-

kateri drugi učenci, ki so sodelovali pri kulturnem tekmovanju izseljenske mladine organiziranim v okviru Matice izseljenika v Splitu.

Vsem nagrajencem iskrene čestitke!

SLOVENŠCINA NA AVSTRALSKI GIMNAZIJI

Z marcem mesecem bo redni pouk slovenščine v dveh razredih državne šole: Ashfield in Bankstown. Za redni obisk slovenskega pouka se je prijavilo več kot 60 naših srednješolcev, kar je za začetek presenetljivo lepo število. Slovenščina bo v tem letu le kot dodatni predmet, s prihodnjim šolskim letom pa bo tudi redovalni predmet in bodo lahko učenci z njim nadomestili učenje kakega drugega jezika.

GLAVNE TRIGLAVSKE PRIREDITVE V LETU 1978

MAREC: 5. PRVA NEDELJA IN DAN ŽENA—IGRA ŠERNEK.

19. JOŽEFOVANJE — IGRA MAVRICA.

27. VELIKONOČNI PONEDELJEK—IGRA ŠPICAR.

APRIL: 2. PRVA NEDELJA—IGRA ŠERNEK.

22. ANZAC — BALINARSKI PLES — (Guildford) — IGRA MAVRICA.

MAJ: 7. PRVA NEDELJA — IGRA ŠERNEK.

14. MATERINSKI DAN IN ŽUPANIČEVA PROSLAVA — MAVRICA.

JUNIJ: 4. PRVA NEDELJA — ŠERNEK.

18. QUEENS BIRTHDAY — MLADINA.

JULIJ: 2. PRVA NEDELJA — ŠERNEK.

22. KOLINE (KLUBSKA PRIREDITEV U GUILDFORDU) — ŠPICAR.

AVGUST: 6. PRVA NEDELJA — MAVRICA.

SEPTEMBER: 3. PRVA NEDELJA IN OCETOVSKI DAN — MAVRICA.

17. BALINARSKI PLES — ŠPICAR.

OKTOBER: 1. PRVA NEDELJA — MAVRICA.

21. DEBUTANSKI PLES — (MLADINA) — ŠPICAR.

NOVEMBER: 5. PRVA NEDELJA — MAVRICA.

19. LETNI BAL — (KLUBSKA PRIREDITEV U GUILDFORD) — ŠERNEK.

DECEMBER: 3. PRVA NEDELJA IN MIKLAVŽ — ŠPICAR.

16. CARKARJAVA PROSLAVA.

26. ŠTEFANOVARJEV — ŠPICAR.

31. SILVESTROVANJE — ŠERNEK.

VSEM SORODNIKOM, ZNANCEM IN PRIJATELJEM V AVSTRALIJI ŽELIMO V NOVEM LETU 1978 VELIKO OSEBNE SREĆE, ZDRAVJA, VESELJA IN RAZUMEVANJA. KLUBU TRIGLAV IN POSAMEZNIM SEKCIJAM V NJEM PA VELIKO SKUPNE SREĆE IN USPEHOV NA POTI K VAŠEMU SKUPNEMU CILJU. ČESTITKA VELJA TUDI KLUBU PLANICA V WOLLONGONGU.

VAŠA SORODNIKA IN ZNANCA

ŠTEFANIJA MOGE IN SIN JOŽE
IZ KIDRIČEVEGA V SLOVENIJI

TRIGLAVSKO ČLANSTVO

Vse, ki bi želeli postati člani kluba Triglav obveščamo, da bo sprejemanje članov za leto 1977-78 zaključeno s 30. aprilom leta 1978. Članska knjiga bo ponovno odprta 1. julija 1978.

Prošnje za sprejem lahko dvignete na Triglavu ali zaposrite zanje na naslov:

The Secretary,
Triglav Club Ltd.,
Box 40, P.O. SUMMER HILL, 2130.

Vsem bralcem "Triglava" želimo

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE

in mnogo prijetnih družinskih
in prijateljskih srečanj!

Uredništvo.

CANKARJEVE LITERARNE NAGRADE 1977

Cankarjeve nagrade, ki jih je za leto 1977 razpisal TRIGLAV COMMUNITY CENTRE so bile slovensko razdeljene v soboto 17. decembra 1977 pred Cankarjevim spomenikom na Triglavu. Nagrade je v imenu slovenske kulturne skupnosti, Slovenske izseljenske matice in gimnazije Ivan Cankar v Ljubljani razdelil književnik g. BOGDAN PO-GAČNIK. Prejemniki nagrad so bili:

Odrasli: Pavla Gruden in Zdravko Breclj. Mladina: Frank Cufar, Irene Kuret, Anica Kranjc, Danica Sajn, Rosemary Uljan, Vesna Kavcic, Allan Samsa, Marko Lenarcic, Danilo Kavcic, Dusan Samsa, Marko Jaksetic, Michalle Mezgec, Tanja Samsa in Marko Krope.

OLIMPIJA BASKETBALL

We would like to thank Mrs. Paula GRUDEN for her contribution towards the foundation of the Triglav Olimpija basketball team. Her donation of \$30 to the team was greatly needed because it costs a fair amount to enter three teams into a competition which require registration fees of \$8.00 per player not to mention insurance fees and an additional \$10.00 to enter a team. Once again the members of the teams would like to thank Paula for her warm gesture which helped finance our team. I would also like to take the opportunity to thank the Triglav Club for its support in financing our team by paying half of the registration fees and supplying the singlets. Lastly I think that the organisa-

tion and the progress of our team is mainly due to hard work of our "Manager" Mr. Izidor KRBIC, who has organised the team so that it was possible to enter us into the Canterbury-Bankstown Association through his determination to make TRIGLAV a well known name in youth sport.

D.J.

TRIGLAVSKA DOPOLNILNA ŠOLA

Triglav ima tudi letos redni pouk v svoji sobotni šoli v prostorih Public School v Canley Vale. Za pouk se je prijavilo 74 učencev in je bila tako voditeljica šole ga. Ličan primorana dobiti še enega učitelja in razdeliti šolo v stiri razrede. Na šoli poučujejo v tem šolskem letu: gdc. Rosana Juriševič (zacetni razred), g. Peter Krope (učence med 7. in 11. letom), ga. Mariza Ličan (napredni razred) in g. J. Čuješ (odrasle, ki ne znajo slovenščine in več Avstralk, poročenimi s Slovenci).

Pouk je ob sobotah od 2h do 4.30h popoldne.

LETNA SKUPŠČINA

TRIGLAV PTY. LIMITED

V soboto 10. feb. je bila letna skupščina triglavsko delniške družbe. Navzoči delničarji so predstavljali 86% izdanih delnic. Občni zbor je ugotovil, da imajo privatniki v družbi le še 21.98% delnic, vse druge pa so že v skupni lasti članstvotrigravske skupnosti. Skupnost je dobila večino delnic že 6. maja 1973, ko sta T.C.C. in klub imela v lasti 52.59% izdanih delnic.

A HUNDRED NOVELS

The Cankarjeva založba Publishers of Ljubljana, Slovenia, have just completed a major undertaking by issuing the last of a series of a hundred selected novels. This was Ivo Andrič's *Travnička hronika* ("Bosnian Story").

What the renowned Ljubljana-based publishing house has accomplished over the past thirteen years amounts to an outstanding feat in the domain of book publishing. Its idea, which has now been realized, was to provide the Slovene-speaking reading public with a selection of major works of fiction by Yugoslav and foreign authors.

When the first of the series, Flaubert's "Madame Bovary" came out in 24,000 copies, the publishers' were thought to have been somewhat overambitious. But, actually, these were sold out in no time, as indeed happened with rest of the series which, incidentally, spans the period from classical times down to the present. Most of the books went to subscribers.

Today, there is not a single copy of any of the books issued during the first years left in any bookshop, while no more than about a hundred copies of the later publications are still available.

To illustrate the scope of the undertaking, it should be added that the whole series of 100 novels was published in 871,000 copies! This illustration is all the more telling if we add that the population of Slovenia is about 1,800,000.

As we were told by editor Tone Pavček, the same publishers intend to issue this autumn new editions of the ten most popular books of the Hundred Novels series in 20,000 copies each.

They also plan to make ten selections each of poems, plays and short stories for publication in the next few years for their Slovene-speaking readers.

Prizor z zadnjega Miklavževanja na Triglavu v St. Johns Parku.

THE TRIGLAV NATIONAL PARK

The Triglav National Park, better known under the name of the National Park of the seven Triglav lakes, occupies an area of 2300 hectares of the most beautiful region of the Slovenian Alps, with an altitude from 1300 to more than 2500 metres. Two-thirds of the Park is located in the Alpine flora and fauna zone where one can see rare and exceptionally beautiful flower-plants, such as: edelweiss, Alpine rose, rhododendron, and other species.

Among the high mountain game we could select: chamois, ibex, grouse, etc. The forests at the Park's lower

Po dolgih letih, ko resničnost postane spomin, na tihem pritrjujem svojemu sinu, ki mi zavida težko otroštvo. Tudi muka, če si jo čestno prestal, se ko se odmika v preteklost, vse bolj svetlika, vse bolj je luč in toplota in neko čudno bogatstvo, ki je samo tvoje nihče ti ga ne more vzeti, nikomur ga ne morem prodati, niti svojemu ljubemu sinu ga ne more zapustiti v dedičino.

Zgodilo se je, si rečeš, in se srečen nasmehneš ob misli na tisto, kar je nekoč bilo muka, a je zdaj ohrajoboč spomin... *

Nisem imel več kot osem let. V naši družini nas je bilo deset. Ne biti preveč lačen, se nam je zdele že sreča. Oče je dobil delo v kamnolomu. In tako mi je nekoč oblijbil, da me bo popeljal v Trst — če bom priden. In prišel je težko pričakovani dan: z očetom sva jo mahnila na najbližjo železniško postajo, v Dutovlje. Oče je hodil nekam počasi, pa še mene je nagovarjal, naj nikar nič ne hitim, saj da imava še veliko časa. Seveda, ure nisva imela ne on ne jaz. Vlak sva zamudila. Opazil sem, da se je oče kar nekam veselo namuznil. "Ja, pa ni nič s tvojim Trstom," mi je rekел. Jaz pa v jok in zkozi solze sem mu plaho pocítil, zakaj da sva hodila tak počasi. "Pa pojdiva peš," mi je predlagal. Sledu o solzah ni bilo več.

Toda oče me je že čez kakih sto korakov spet presenetil: pogledal me je pod noge in rekel: "Dolga je pot do Trsta, ali ni škoda čevljev?"

Razumel sem ga. Sezul sem se. Sezul sem se, zavezal vezalki, obesil čevlje okrog vrata, oče me je skoraj z neko hlavežnostjo prikel za roko in hodila sva, hodila, ko pa sva po kakih štirih, petih urah prišla do prvih predmestnih hiš, sem si hotel spet obuti čevlje, pa me je oče zavrnil, češ sej se ne spača. In tako sva junaško zakoračila v mesto, dve čud-

ni prikazni, on z zimskim klubukom na glavi in suknjičem v roki, s široko razpeto srajco, kot da je sredi košnje, jaz bos, kot da stopam, pastirček, za nevidno čredo. Ko so naču zagledali prvi tržaski otroci, so najprej začudeno obstrmeli, potem pa planili v strašem smeh in kazali s prstom name, na moje bose noge in na čevlje okrog vrata. Očetu je legla

Leta 1941. na začetku vojne, po italijanskem napadu na Jugoslavijo, sem bil izključen iz šole, ker sem pač bil Slovenec in tega nisem tajil. Po vojni sem bil do pisanosti srečen, ker je tudi Kras, prvič, dobil svojo domovo, vendar me je želja po nadaljevanju študija odtegnila od doma; dobesedno pobegnil sem v Ljubljano, za mano smo odšli še drugi bratje in sestre, doma sta ostala samo še oče in mati. Sedem otrok, je žaloval oče, pa

Tudi v Sloveniji imajo Miklavža.

Aleš in Tomaž sta nam iz Rogatca poslala gornjo sliko (dec. 1977)

senca na obraz. Mene pa je obšla neka dodelj neznana ljubezen do očeta, zdi se mi, da sem takrat dojel njegovo bolečino in bil sem silno ponosen nanj; sam, bosonog, zasramovan, otrok, sem nenadoma postal odrasel človek: najbrž je bilo takrat prvič, da sem občutil socialno in narodnostno krivico, kot kmečki otrok pred mestnim, kot slovenski otrok pred italijanskimi otroci, ki so me žalili... *

Bila je pomlad 1944. Nemška ofenziva v Trnovskem gozdu je trajala že tri dni, bili smo razkropljeni, neprespani in na smrt utrujeni. Lačni pa tako, da mi je kar samo od sebe šlo na jok. Utrutenost in lakočta sta počasi premagovali strah pred peganjalcem. Tako smo trije mladi partizani — nihče še ni imel dvajset let — zavili k neki osamljeni kmetiji v Spodnji Tribuši. V sadovljaku pred hišo smo kar popadali v nizko, mehko majsko travo. Tako nato je prišla iz hiše kmetica. "Kdaj ste zadnjič jedli?" nas je vprašala. Samo proseče smo jo pogledali, vrnili se v kuhinjo in nam čez nekaj minut že prinesla polno skledo žganjev, čez in čez politih z kislim mlekom. Moja prijatelja sta seveda planila k skledi kot volka, smehek sreča in zadovoljstva jima je razširil usta, da bi lahko zajela s tremi žlicami hkrati, mene pa je obšla resnična groza: vsako stvar na tem božjem svetu bi pojedel s slastjo, samo kislega mleka nisem nikoli mogel. Lakota pa se mi je ob pogledu na skledo podesetila. Zdaj sem, ponesel žlico k ustom, toda želodec, prazen do razdražnosti, ji je prišel naproti, prav do grla se mi je dvignil. Odložil sem žlico, vstal, se umaknil v sadovnjak, poklenil, se sklonil in med jokom začel trgati mehko, pomladansko travo in jo tlačiti v usta, najprej, se mi je zdelo, ker sem hotel zadušiti jok, potem pa mi je trava spolzela po grlu in pasel sem se, pasel, napasel do sitega, kot plah divjak, ki za trenutek, lačen, pozadi na peganjalca... *

nobeden neče ostati doma. Jaz sem šele takrat zvedel, da nas je bilo v resnici devet toda ker sta dva umrli že na materinih prsih, ju oče ni več štel. Resnična so bila samo usta, ki jih je bilo treba nasiliti. Tako se je tudi v meni misel na dom zmerom povezovala z mislio na revščino in bil sem prepričan, da se nikoli več ne bom vrnil domov. Ko sta mi starša umrli, sem ju pokopal v Ljubljani — kot prva člana družinskega groba.

Leta so minila. Dom smo že takoj po smrti staršev prodali. Novem lastniku ni bil nikoli dom, temveč samo neprimerno, staro bivališče. Dom se je spreminal v razvalino.

Nekoč sva se s sinom, ki je medtem že dorasel, mož postal in sam pričakoval sina, ustavila pred tem nekdanjam domom, razvalilno. "Oče", mi je rekel, "ali te ne boli srce, ko vidiš, kako se ti dom ruši?" "Kaj pa naj naredim?" sem njega glasno, sebe tiho vprašal. "Mene nehaj podpirati," se mi je nasmehnil sin, "pa si s prihranki odkupi svojo rojstno hišo, pa bova oba spet imela svoj dom".

In tako sem odkupil svojo rojstno hišo, vanjo "vzidal" honorarje kakih dvajset knjig in zdaj je včerajšnja ruševina spet topel, svetel dom: moj, mojega sina in mojega vnuka...

Koliko lepega nasuje človeku življenje, če ti je dana sreča, da se ti vse, kar si doživel in preživel, sprevrže v prijeten spomin. "Trezno" razmišljanje me prepričuje, da sem imel težko otroštvo, še težjo mladost pa vendar: prav ima moj sin, ko mi zavida prav takšno otroštvo, prav takšno mladost, to veliko dedičino doživetega, ki ti je ne more nihče vzeti, ki je ne moreš nikomur podariti, lahko pa je tudi sinu in bo nekoč morda tudi vnuku v oporo, kajti, kot pravi Oton Župančič.

Iz roda v rod
duh išče pot...

Ciril ZLOBEC
(Po tedniku "Novo doba")

Dopisujte v svoj lits Naslov:
Box 40, P.O. SUMMER HILL
N.S.W., 2130

Ships to sail on the Ljubljanica again

In the near future representatives of the Institute for Town-Planning of S.R. Slovenia and the Water Board of Ljubljana are to meet at Vrhnika to decide on reserved areas for the future navigable canal which is to pass through this town and to revise the existing urbanistic plan.

The initiative for this meeting has been given on the basis of the "Project 2000", which, among other things, deals with the question of energy and the navigational potential of our rivers and the linking of the Adriatic with the Danube basin, which is to be Europe's fifth grand waterway.

"Project 2000" was completed in 1973 as a result of cooperation between foreign and Yugoslav experts; it had been originally initiated only by the need for the regulation of the River Sava. At the same time, over ten years ago the first talks were held between Italian and Slovene waterway planners. The Italians, who already have a few continental waterways, would like to link theirs up as soon as possible with the main waterways of Central and Northern Europe. Since their wish can be materialized only by means of a link

through Slovenia, the "Italian Consortium for the Venetian Navigable Waterway" has been giving a lot of encouragement and initiative to the Slovene canalplanners.

According to the "Project 2000" report the first section to be made fit for navigation is that between Belgrade and Sisak with extensions to Zagreb and Ljubljana. At the same time the Vukovar-Šamac canal is to be built. Our neighbours, the Italians and Austrians want a branch to be built off from Zidani most in a north-easterly direction along the Savinja river to Celje, on to Maribor, and then all the way to Bratislava in Czechoslovakia.

And what will the new waterway through Ljubljana be like? The main port will be situated at Zalog, with others at Štepanja vas, Špica, Podpeč and Vrhnika. The section of the Ljubljanica River flowing through the town will remain unchanged, for the waterway will run along the widened Gruber's Canal and further on along the straightened-out riverbed of the Ljubljanica River to Vrhnika, where the reserved areas of land have not yet been set up.

THE FIRST YUGOSLAV — MADE ROBOT

Specialists of the "Mihajlo Pupin" Institute needed two years to make the first Yugoslav-made robot, a mechanical man, which, however, is somewhat different from what we usually imagine a robot to be; this Yugoslav robot does not either walk or tell jokes or play chess. And yet it will be of great help to the workers of "Teleoptika". It will carry out some finishing operations in the process of manufacturing small automobile parts — the kind of work which is very tedious and even harmful to health.

The robot is actually not a mechanical man in the real sense of the word, but rather an complicated artificial-arm mechanism. "Tedious and at the same time very strenous work, which requires a lot of movements of the hands over a short period of time is just right for a robot", says Miomir Vukobratović, the head of the department for robot studies at the "Mihajlo Pupin" Institute. "By introducing robots into the working process we make it possible for man to concentrate on more demanding and better work, and this has been the aim of our endeavours to make a robot. For the same amount of work which a man can perform in twelve seconds, the mechanical arm will need thirty seconds, but it will make the whole process much easier for the workers and in this way our purpose will be achieved".

Miomir Vukobradović points out the great advantage of the robot over man. "A worker has to be replaced after a certain time, whereas the mechanical arm will be working continuously, without a break, for it won't need any".

At present the first robot is being adjusted to the production process at "Teleoptika". Meanwhile the "Mihajlo Pupin" Institute is working on a new robot in cooperation with the Faculty of Mechanical Engineering from Belgrade University and the Sevojno factory of Valjevo.

YUGOSLAVIA — AN OPEN COUNTRY

Yugoslavia is a country open for the free flow of people and information, pointed out Ilija Uzelac, a member of the Yugoslav delegation to the European Conference on Security and Cooperation in Belgrade.

Here are some data confirming his statement: twelve million copies of newspapers, magazines and other publications from twelve European countries and the United States are imported to our country annually. Foreign correspondents in Yugoslavia have considerably better working conditions than our correspondents in some of the countries taking part in the Conference. There are sixty-four newspapers and fifty-four magazines published in the languages of the nationalities living in our country. Unfortunately, this right is often infringed upon and, in some countries, entirely denied to the Yugoslav ethnic communities living there.

JUGOSLAVIJA IMA 21,875.000 PREBIVALCEV

BEOGRAD — Zaposlenost v Jugoslaviji se je v primerjavi z letom 1976 povečala za 4 odstotke, pa tudi gospodarski rezultati v celoti vzeti so boljši, kot so pričakovali, čeprav znova ugotavlja, da so se cene hitreje višale kakor so načrtovali.

Če upoštevamo dogajanja po svetu, potem so lahko Jugoslovani upravičeno zadovoljni z doseženimi rezultati. Družbeni proizvod se je povzpel za 7 odstotkov. Povečanje industrijske proizvodnje za več kot 9 odstotkov v primerjavi z letom 1976 uvršča Jugoslavijo med tiste države v Evropi in na svetu, katerih letna bilanca je nad povprečjem.

Ob novem letu je imela Jugoslavije okoli 21,875.000 prebivalcev. Število prebivalcev se je povzelo za 203.000 oziroma za 1 odstotek. Sklenjenih je bilo 180.000 zakonov, s tem da je bil vsak osmi zakon razvezan. Odstotek ločitev je manjši kot v številnih državah, kjer se vsaka četrtta ali peta zakonska zveza konča z ločitvijo.

Oooo!

Cvetka Marjetka in Tonček Bonbonček sta pikapolonico ujela, da bi ji pikice drobne preštela.

Devet, osem dva, božji volek krilca širi; deset, sedem štiri, božji volek krilca širi; šest, pet, ena, tri — pikapolonica odleti...
Oooo!

Pavla Gruden

CULTURAL COOPERATION

WITH FRANCE

A short time ago the new three-year programme of cultural cooperation between Yugoslavia and France was confirmed. This programme offers greater possibilities for specialization, linguistic training, mutual study visits, etc. In Yugoslavia there is no important international cultural event at which French artists would not take part.

MAKSIM GASPARI

A richly illustrated monograph entitled "Maksim Gaspari" has been recently published by the "Mladinska knjiga" publishing-house of Ljubljana. The carefully weighed-up introductory study of the life and work of this much-loved artist has been contributed by dr. Stane Mikuž; along with him a considerable number of prominent cultural and scientific workers have played a part in the preparation of this book. The bibliography for the monograph has been written by dr. Mirko Juteršek and arranged by Slavko Pregl, the colour pictures are the work of Egon Kaše, and the monograph "Maksim Gaspari" has been designed by Aco Mavec.

The author of the book, dr. Stane Mikuž, has divided the book up into several chapters. "I viewed the monograph from the artistic-historical point of view and have therefore made such a selection. I have published the best works of this painter, starting with his life at Vienna and then

The value of Gaspari's work was for a long time not as high as it is in reality, says the author of the book. The monograph has been published in an edition of 10,000 copies and it costs 284 dinars.

Očenaš za koroške SLOVENCE

Janko Messner

Oče naš, ki si v nebesih, razsvetli nam duha, nam, svojim zadnjim ob Zili in Dravi, da se bomo vsi zavedli svojega človeškega dostenjstva in se bomo naučili sami sebe spet tako spoštovati, da nas bojo mogli spoštovati tudi naši zoprni, da nas bojo morali v poštev jemati.

Oče naš, ki si v nebesih, stori, da ne bomo blata, ki nas sovražniki kar naprej vanj potaplajo, tudi še srkali.

Oče naš, ki si v nebesih, zravnaj nam hlapčevske hrble, da ne bomo — svoji na svojem — nenehno s klobukom v roki drhteli pred razkošno pogrnjeno mizo krivičnih pridobilnikov ob Zili in Dravi, ampak se bomo spet zavedli ponosne lepote svoje hrbitenice.

Oče naš, ki si v nebesih, ne dopusti v svojem nekončnem usmiljenju, da bi zadaj za našo pobožnostjo plesnjalo samo hinavstvo. Ne daj, da ne bomo ne krop ne voda in nas bo tvoj ljubljeni sin, ki je za hinavstvo na tem svetu storil smrt na križu, vse izpljuval.

Oče naš, ki si v nebesih, zgodi se tvoja volja, da bo v vseh naših prizadevanjih, v vseh naporih za naše življenske pravice najprej naša misel iskrena, najprej naše čustvo nesobično, najprej naš življenski cilj jašen: da bojo medčloveški odnos najprej med nami tovariški in se bomo najprej sami počlovečili z duhovnimi vrednotami.

Oče naš, katerega kraljestvo ni od

tega sveta, razsvetli nam duha, da bomo razločevali pravično borbo za svoj vsakdanji kruh od komolčarskih naklepov in zamaknenosti v zlato tele, v blišč in bedo dunajskih dvornih kolajn. Pomagaj, da nas ne odplavi umazani tok Drave. Pomagaj, da se bo vsaj ta mladi rod s svojo neskončno modrostjo rešil na njene bregove.

Pomagaj.

Amen.

Gospod, usmili se nas, svojih zadržnih ob Zili in Dravi, da bojo naše oči spregledale, naša ušesa spet čula — in bomo spoznali najprej naš lastni greh: hlapčevskega duha in hinavsko srce, da se bojo naše pesti sklenile zato, da s korenino izderemo najprej to lastno зло.

Kristus, usmili se nas, da se ne bomo še kar naprej odtujevali svojim materam — kmeticam, deklam, dñarkam, delavkam; da nam slovenska beseda ne bo več palica, klaverno borbeno sredstvo, ki se samo dela pogumno pred sovražnikom ob Zili in Dravi, ampak nam bo spet čista dedičina za bratsko sporazumevanje v resničnem naporu za resnično človekovo svobodo, resnično narodno svobo, resnično enakopravnost.

Gospod, usmili se nas, pokaži nam pot, po kateri bi morali, in stori, da se ne bomo ustrašili njene strmine.

Kristus, usmili se nas.

Gospod, usmili se nas.

V Celovcu, 1. majnika 1977.

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE

v krogu vaših družin vam želi
Triglavská skupnosť.

SLOVENSKA FOLKLORA V WOLLONGONGU

Kot smo že večkrat omenili, je želja mnogih izmed nas, pri nas ustanoviti lastno slovensko folklorno skupino. Dolgo smo imeli to željo le na ustnicah, končno je prišla na papir, a zdaj se je končno uresničila.

Prve vaje za mladino so bile 14. februarja, seveda so sodelovali tudi odrasli. Učiteljica, ki je iz Amerike, je poučevala že veliko folklornih skupin drugih narodnosti in je prepričana, da bo tudi nas in našo madino postavila na prave noge, za kar ji bomo seveda iz srca hvaležni. Če bo šlo vse po sreči, nas bo naučila v nekaj tednih vsaj toliko, da bomo lahko prvič nastopili 6. maja 1978 v dvorani mestne hiše, ko bomo imeli vsakoletni slovenski bal našega kluba. KOT VERJETNO VESTE, JE NAŠ BAL VSAKO LETO NA PRVO SOBOTO V MESECU MAJU.

Če bi kdo od vas želel sodelovati pri naši folklorni skupini, je zelo dobrodošel (mest je še dolvolj). Prosimo pa, da to stori čimprej. Prijave sprejema g. IVAN RUDOLF, tel.: 289314 ali g. ZVONKO GROZNIK, tel.: 614075.

MISS PLANICA ZA LETO 1978.

Na silvestrovjanju slovenskega kluba PLANICA v Wollongongu je bila izbrana nova Miss Planica za leto 1978.

Miss Planica za to leto je 16 letna, gdč. TANJA BESENJAK.

Tanja je bila rojena v Avstraliji in je študentka. Njena trenutna in največja želja je dokončati srednjo šolo in nadaljevati študije na univerzi. V svojih stremljjenjih je srečna, ker ima dobre in razumljive starše, ki ji pri njenem šolanju iz srca radi pomaga jo.

Odbor Planice, kakor tudi vsi ostali člani ji čestitamo k uspehu in njeni izbiri za častni naslov Miss Planica. Istočasno ji želimo, da bi bila uspešna v šoli in da bi postala to, kar si pač želi. Prepričani smo tudi, da nas bo dostojo zastopala, kot so nas dosedaj še vsa dekleta v preteklosti — izbrana za "Miss Planica". Sicer pa bo imela dobro pomoč od nas vseh, predvsem pa od svojih staršev.

Z. Groznik.

NAŠE SILVESTROVANJE

Kot vsako leto tako tudi leto 1977 ni šlo pozabljeno v Wollongongu.

Pokazalo se je, da slovenska skupnost v Wollongongu in tukajšnji okolici ni majhna, saj se je na silvestrovjanju PLANICE zbralo nad 300 ljudi in to ni malo za našo Planico.

Ljudje so začeli prihajati že okoli 6h zvečer, čeravno je bila prireditve napovedana še le za osmo uro. Srečni smo bili, da je

bila dvorana dovolj velika in tako ni bilo nobenemu treba iti domov rozočaran. Dvorana "Masonic Hall" je bila za ta večer res zelo primerna. Je velika in čista ter ima zelo prostorno plesišče ter okusno urejen oder. Vsi navzoči niso mogli prehvaliti večera.

Odbor Planice bo skušal, da bomo to lepo dvorano uporabljali tudi med letom in ne samo za silvestrovjanje. Prepričani smo, da boste s to našo odločitvijo vsi zadovoljni in da se boste tudi v bodoče v velikem številu zbirali na naših prireditvah.

V imenu kuba Planica se zahvaljujem vsem, ki ste prišli na zabavo, še prav posebna zahvala pa delovni skupini, ki je svoje požrtvovalno delo odlično opravila.

Za odbor Planice:
Zvonko Groznik,
Predsednik.

NA ODKRITJU PREŠERNO- VEGA SPOMENIKA

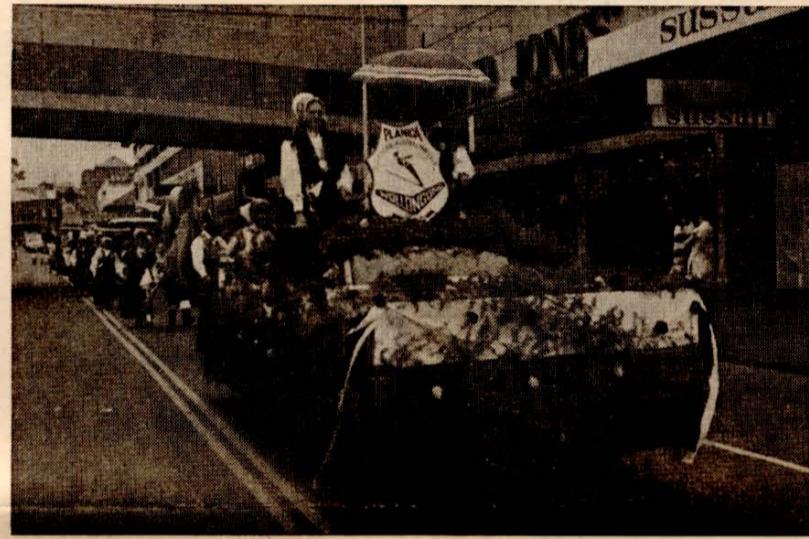
Na povabilo Slovenskega društva Sydney smo se udeležili slovenskega odkritja Prešernovega kipa v Sydney. Prišel nas je poln avtobus, mnogi pa še s privatnimi avtomobili.

Imeli smo res lep izlet in smo se prijetno počutili med tako številno množico slovenskih rojakov.

Slovenskemu društvu čestitamo k tako lepi prireditvi, predvsem pa k pridobitvi tako dragocenega kipa, kot je njihov PREŠEREN.

PUSTNA ZABAVA

Tudi brez maškerade pri nas ne gre. Imeli smo jo v soboto 4. februarja v "Pioneer Hall", Wollongong. Prireditve je bila vesela in domača, zakar je predvsem preskrbel Šernekov ansambel "SREBRNE STRUNE".

PACIFIC

gorenje

Naši kvalitetni izdelki so poznani v Avstraliji in se prodajajo pri znanih veletrgovinah kot Waltons, Norman Ross, David Jones, Grace Brothers in pri mnogih večjih trgovinah.

GORENJE PACIFIC PTY. LIMITED
202 HUME HIGHWAY, LANSVALE
N.S.W., 2166 AUSTRALIA

Telefon 727 6277 in 727 6880

Vesele velikonočne praznike

HOME OIL HEATING

Pameten človek se pripravlja za jutri! Zato, mislite že poleti na hladno zimo, ki spremeni vaš dom v mrzlo stanovanje. **POLETJE JE EKOMOMSKA DOBA** za napeljavo najboljše in najcenejše hišne kurjave — **PEČI NA OLJE!** Poleti so cene nižje in ni čakanja!

Za podrobnosti telefonirajte na:

**Stanko Fabjan
80-5733**

104 Charles Str., — PUTNEY.

ŽUPANČIČEVO LETO
Tudi Slovenci v Wollongongu smo se prek našega kluba Planica udeležili proslavljanja stotevljice rojstva OTONA ŽUPANČIČA. Klub je za rojake priredil posebno proslavo v nedeljo 5. februarja v "Aliance Hall" v Wollongongu, na kateri je zbranim rojakom govoril zastopnik Slovenske izseljenske matice iz Ljubljane, znani sodobni pesnik in pisatelj g. CIRIL ZLOBEC.

"**TRIGLAV**" is published by
TRIGLAV CLUB LIMITED
Lot 19 A Bibby's Rd., St. Johns Park,
N.S.W., 2176.

This issue has been edited by:
J. ČUJEŠ, 44 Ryrie Rd.,
Clemton Park, N.S.W., 2206.

Printed by Mintis Pty. Ltd.
Burwood Rd., BELMORE, N.S.W.

POTNIŠKA AGENCIJA

GIMINI TRAVEL SERVICE

član

I.A.T.A., A.P.A.C., A.F.T.A.

65 Belmore Rd.,

RANDWICK, N.S.W.

Vam nudi izredne ugodnosti pri potovanju z ladjami ali letali. Organizira tudi skupinska potovanja.

Sales representative:

Yarie Nikolic, telefon 42 1249

Tekoče novice iz našega življenja in dogodkov v domovini najdete v tedniku

"NOVO DOBA"

ki ima v vsaki številki 11. stran rezervirano prav za vas. List izhaja ob torkih in ga dobite v časopisnih prodajalnicah za 30c.

ARENA

TRAVEL AGENCY AND RECORD BAR

334 PARRAMATTA ROAD, STANMORE, 2048,
Tel.: 560 5216, a.h. 560-8149

Naše usluge so:

Brezplačno urejujemo Vaše dokumente: potne liste, vize, rojstne liste, carinska potrdila, polnomocja, prihod Vaših sorodnikov in prijateljev in druge podobne usluge.

Smo zastopniki vseh letalskih družb in knjižimo po Vaši izbiri! Urejujemo vse, kar je v zvezi z Vašim potovanjem v domovino ali iz domovine ali v katerokoli mesto ali deželo na svetu. Seveda najhitrejše in najkrajše potovanje v staro domovino pa je z letali Qantas in Jata!

Da bi se lažje sporazumeli v slovenskem jeziku, se obračajte na našega izkušenega strokovnjaka v potovalnih zadevah

LOJZETA KOŠOROKA

njegov naslov je:
25 GOULD AVENUE, PETERSHAM 2049
Tel.: (Sydney) 560 8149

YUGOSLAV AIRLINES

Najkrajša in najenostavnejša pot domov je z J.A.T.-om.

Letala jugoslovanske letalske družbe imajo direktno zvezo med Sydneym in Beogradom. Odlet iz Sydneya vsak četrtek ob 4.15 h popoldne in vsako nedeljo ob istem času. Vsa pojasnila lahko dobite pri vašem potniškem agentu ali pa v pisarni.

YUGOSLAV AIRLINES

84 Pitt Street, SYDNEY telefoni: 221-2899, 232-3399.

Za rezervacije telefonirajte na: 221-2199.

Pisarna je odprta od 9h zjutraj do 5.30 h popoldne, kakor tudi ob sobotah dopoldne med 9. in 12. uro.

Rojaki v Victoriji in Meulbourne imajo na razpolago naše urade na

**111 St Georges Terrace
PERTH — Tel.: 322-2032 ali 322-2932**

124 Exhibition St., MELBOURNE
Tel.: rezervacija 63-6017
prodaja kart 63-6191

